

DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm.33/27

IV Legislatura

Any 1998

Número 105 / fascicle 2

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Joan Huguet i Rotger.**

Sessió celebrada dia 24 de març del 1998.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

II.- DEBAT DEL DICTAMEN DE LA COMISSIÓ D'ASSUMPTES INSTITUCIONALS I GENERALS de la proposta de reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, RGE núm. 5910/97. *fascicle 1*

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, recomença la sessió amb el debat del dictamen de la Comissió d'Assumptes Institucionals i Generals, relatiu a proposta de reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears. Iniciem el debat número 2, referit als articles 10, 11 i 12.

A l'article 10, el Grup Mixt hi ha presentat les esmenes 471, 474, 475, 477, 478, 473, 480 i 401. A l'article 11, el Grup Mixt hi ha presentat les esmenes 482, 483, 484, 485, 486, 408 i 409. A l'article 12, hi ha presentades les esmenes 418, 492, 493, 419, 495, 420, 421 i 422. Per defensar aquestes esmenes té la paraula la portaveu Sra. Maria Antònia Munar per un temps de quinze minuts.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, des del nostre grup s'han presentat diferents esmenes als articles 10, 11 i 12 del nostre estatut d'autonomia, és a dir, aquelles competències exclusives, les competències de desenvolupament de la legislació i les d'execució. Per tant, en aquests tres articles queda reflectit no sols el model autonòmic de què ens dotam, sinó que, a més, el rang autonòmic a què estam disposats a aspirar.

La minireforma que s'ha afavorit des del Partit Popular deixa clar que no té cap sentit autonòmic, que no creu ni respecta l'autogovern i que no té cap intenció d'assolir un alt grau d'autogovern ni de rang, ni tampoc una dignitat dins el marc de l'Estat de les autonomies. És veritat que s'han introduït algunes modificacions, més aviat poques, en relació a l'article 12, és a dir, poques competències exclusives i també poques competències de desenvolupament legislatiu, és a dir, en l'article 11. Hem de dir que, malgrat s'hagin introduït més competències a l'article 12, les d'execució, globalment el grau d'autogovern i el sostre competencial de les Illes i l'Estatut no augmenta significativament, i no augmenta perquè no existeix la voluntat política, i no existeix perquè ja he dit que el Partit Popular ha tingut la responsabilitat de dur endavant una autonomia en la qual no creuen ni han cregut mai, i d'aquesta incredulitat deriva la irresponsabilitat que ha fet que ells mateixos s'autoesmenin les seves pròpies propostes, les inicials, les primitives, i es desdiguin amb un nou episodi d'incoherències sobre la necessitat d'ampliar el sostre competencial. Ho necessitaven abans, varen fer les esmenes i després, ells mateixos, les rectificaren. Això ha provocat que avui el Parlament de les Illes Balears aprovi una proposta de reforma d'Estatut que ens deixa per darrere d'autonomies sense cap sentit històric, autonomies totalment artificials, creades a partir d'una província, com pot ser Madrid, com pot ser la Rioja o com pot ser Múrcia, o sobre unes quantes, com pugui ser Castella-la Manxa, amb una gran tradició històrica i autonòmica i d'autogovern.

Però és que assumir més alt grau d'autogovern significa assumir una major responsabilitat amb els ciutadans, i el Partit Popular és incapaç d'assumir aquesta responsabilitat perquè és incapaç de defensar els interessos de les nostres illes davant el seu govern de Madrid.

EL SR. PRESIDENT:

Guardin silenci, per favor.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

És difícil que vostès puguin defensar davant el seu govern i davant el seu propi partit, perquè, com tots sabem ja, des del seu govern i des del seu partit no els fan cas.

Unió Mallorquina ha mantingut només algunes de les seves esmenes inicials, intentant afavorir al màxim la seva incorporació a l'Estatut. N'hem obviades moltes, al nostre entendre; era possible aprovar-les, era substancialment millorable l'Estatut amb elles, però el que quedava clar era que no es podien introduir totes. Per tant, hem mantingut aquelles que signifiquen noves competències que ja tenen altres comunitats i nacionalitats històriques, aquelles que varen accedir a través de l'article 151, i també hem cregut que eren totalment acceptables perquè estaven admeses per la Constitució i que, de qualque manera, no anaven en contradicció en res, de manera que des del Partit Popular no tenien per què tenir cap inconvenient en acceptar-les.

Han passat quinze anys. Hi va haver una reforma fracassada, la de l'any 91, una reforma afavorida per Unió Mallorquina que va tenir el suport, també, del Partit Popular en aquest parlament; per tant, va tenir el suport del Parlament de les Illes Balears, i després no va tenir l'aprovació a Madrid. Per tant Unió Mallorquina ha cregut necessari introduir en aquests diferents articles una sèrie de competències que podrem anar resumint.

A l'article 10 hem mantingut una esmena, la 401, que ens dotaria de la competència exclusiva en matèria d'organització, règim i funcionament de les institucions i establiments de protecció i tutela de menors, competència ja existent en el punt 33 però que nosaltres modificariem afegint també les institucions penitenciàries i de reinserció social. Aquesta competència, a més de ser pròpia de les comunitats del 151, és important a qualsevol comunitat, però d'una manera molt especial a una comunitat com la nostra, insular, que, per tant, té una problemàtica específica, la qual cosa ens permetria gestionar aquesta competència, que té interès social, i dur-la i gestionar-la d'una manera més completa, de tal manera que els poders públics autònoms controlarien la totalitat del procés de reinserció social. Sabem que és una competència important i que dins el Partit Popular, un partit que fa anys s'estima més no governar per no tenir massa problemes, no causa excessiva simpatia; ho podem entendre, sabem que no és una competència especialment grata; no obstant això, Unió Mallorquina creu que no ha de ser una competència estatal perquè, a Madrid, ni coneixen ni volen conèixer -i de cada dia en som més conscients i també el Partit Popular n'és cada dia més conscient- la nostra realitat i, per tant, podríem posar exemples, però un molt concret és la macropresó, que n'és un exemple palpable.

Complementant aquesta competència també hem presentat una altra esmena, la 421, en la qual sol·licitam la inclusió dins l'Estatut, a l'article 12, com a competència exclusiva, de la legislació penitenciària, amb la qual cosa completariem el que és el marc d'una política social de rehabilitació i penitenciària autònoma i, per tant, adequada a la nostra realitat.

Hi ha després un bloc d'esmenes que mantenim, en concret la 408 a l'article 11, és a dir, desenvolupament legislatiu en matèria de pesca marítima quan es practiqui a les aigües del litoral; la 409, també a l'article 11, sobre l'ordenació del transport de viatgers i mercaderies per via terrestre, marítima i aèria quan originin i tinguin destins de punts entre illes; la 420 a l'article 12 i que pretén que la Comunitat Autònoma participi en el sector públic estatal quan afecti l'interès general; la 422, també a l'article 12, sobre competència en matèria de trànsit i circulació, competència que tenen altres comunitats com poden ser Euskadi o Catalunya. Són esmenes, també, de clar contingut econòmic o territorial, es a dir, afecten els interessos econòmics de les Illes, tots els nostres interessos territorials. Són esmenes que augmenten la nostra capacitat d'autogovern en aspectes en els quals poques comunitats poden tenir competències, però en el nostre cas, el de les Illes, diferents illes insulars, és normal que les demanem, que les reclamem i que se'ns concedeixin. Així, per exemple, en matèria de trànsit i circulació per carretera, només les illes que tenen competència exclusiva en carreteres poden exercir una competència de control i vigilància sobre les seves pròpies carreteres de forma òptima, en tenir un caràcter limitat; res més limitat que la insularitat. A pesar d'això, també altres comunitat que no tenen aquesta circumstància -com he dit abans, Euskadi i Catalunya- ja disposen d'aquesta competència. No entenem per què no puguem tenir-la nosaltres.

Quant a ordenació del transport terrestre i del transport aeri i marítim entre diversos punts de les Illes, només per aquesta raó, per ser illes, la podem reclamar, jo diria que molt justament i molt dignament. Potser, si en un futur disposam d'aquesta competència, ens estalviariem episodis del tot vergonyosos com és el dels *fokkers*, tan famosos, com pot ser la supressió dels vols interinsulars, la no declaració de rutes d'interès públic, tots ells protagonitzats pel Partit Popular de Madrid, per no parlar del ridícul espantós que va fer el president de la nostra comunitat, implorant i mendicant un poc de comprensió a una empresa privada per, si fes al cas, deixàs de tenir guanys econòmics a la seva empresa perquè nosaltres no viatjàssim en *fokker*. D'altra banda, la possibilitat de participar en el sector públic estatal quan afecti als nostres interessos, potser hagués donat l'oportunitat d'aturar Iberia quan va suprimir vols amb Europa o amb la península. Potser la participació en aquestes empreses públiques, a les quals tant pagam els mallorquins, els menorquins i els eivissencs i formenterers, faria que ens donassin serveis públics com cal, serveis públics estratègics, pensant en el benestar dels ciutadans d'aquestes illes i no només en la part dels nostres impostos que, dia a dia, n'hem de donar més per eixugar els déficits d'aquestes empreses que després no ens volen donar els serveis.

Un altre bloc, que es podria concretar com un bloc d'esmenes de serveis socials, serien la número 418, que substitueix l'actual redacció de l'article 12.6 i que determina la gestió íntegra del sistema de seguretat social, prestacions sanitàries i socials incloses, és a dir, tot el que és l'Insalud i el seu règim econòmic per tal d'enllestir una política social i de prestacions adaptada a la realitat econòmica i social de les nostres illes. Els partits centralistes ho tenen clar: diuen que això romp, o trenca, la caixa única en les prestacions socials. Tot d'una parlen de caixa única, que per a les Illes significa aportar molt a la Seguretat Social i al sistema de pensions, i rebre prestacions sanitàries de mala qualitat, rebre pensions que són les més baixes de l'Estat, 6.000 pessetes de davall de la mitja de tot l'Estat espanyol, i significa -clar- no tenir hospital a Inca per donar servei a aquella comarca. Això és el que significa la caixa única, que, per cert, és un terme que no apareix enlloc en la Constitució o, almanco, no l'hem trobat i, en canvi, si que apareix un article, el 150, que permet que les comunitats gestionin competències estatals mitjançant una llei orgànica.

En el mateix bloc hi hauria l'esmena número 419; substituiria l'article 12.14 per la legislació laboral, a més de les polítiques d'ocupació, no sols les polítiques actives, programes de formació, sinó també les passives, és a dir, les prestacions socials per atur, prestacions que, igual que en matèria de pensions, aporten un grau de solidaritat que després no torna mai cap a aquí. Quan es tracta dels nostres aturats, d'aquests que han fet feina durant tot l'estiu en el sector turístic, no se senten en absolut compensats per aquest model econòmic que tenir i de què gaudim a les nostres illes.

Per tant, Unió Mallorquina mantindrà aquestes esmenes; creim que són bones per a l'autogovern perquè són bones per als ciutadans d'aquestes illes i perquè ajudarien a resoldre els problemes que ni el Partit Popular de les Illes, ni el Partit Popular a nivell d'Estat, són capaços de resoldre, i és que si nosaltres mateixos, des del nostre propi parlament no som capaços de resoldre els nostre problemes, difícilment podem esperar que vinguin des de Madrid a resoldre'ls. Som nosaltres, des d'aquí, que hem de prendre les mesures adients, i entre aquestes mesures estan les esmenes que el Grup Mixt avui presenta, de millora als articles 10, 11 i 12.

No he pogut entrar a totes i cadascuna de les esmenes; ho hem fet d'una manera succinta sobre les que tenien una major repercussió, però sí demanaria que totes s'entenguessin per defensades a l'hora de la seva votació.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies.

A l'article 10, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, hi ha un vot particular a l'article 10 punt 5, i esmenes al mateix article, que són la 225, 226, 227, 228, 230, 231 i 233; a l'article 11 el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida manté les esmenes 234, 235, 236, 237 i 239; a l'article 12, el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida manté les esmenes 243, 244, 245, 246, 247, 248 i 250. Per defensar-les té la paraula el seu portaveu Sr. Eberhard Grosske per un temps de 15 minuts.

EL SR. GROSSKE I FIOU:

Sr. President, senyores i senyors diputats, la veritat és que m'agradaria resistir la temptació de fer una explicació ni mínimament detallada de les nombroses esmenes que entren en aquest bloc del debat, on, ni més ni manco, tractam tot el bloc competencial de la nostra comunitat autònoma, és a dir, tractam els articles 10, 11 i 12 i tot el que és, en definitiva, el nostre poder autonòmic respecte a la distribució de competències en el conjunt de l'Estat espanyol.

Per tant, faré més aviat un enfocament de caràcter global sobre el que significa el projecte de reforma, que ja ens ha anunciat el Sr. Jaén Palacios avui matí que serà el que anirà a missa avui vespre perquè no s'admetrà cap tipus d'esmena, ja han estat prou generosos, segons les seves pròpies paraules, en ponència i comissió, i, insistesc, es pot fer ja aquest balanç com a definitiu i reconèixer, lògicament, que s'han produït millores en el text estatutari pel que fa al tema de les competències.

La més important, sens dubte, la que, com he explicat avui matí, justifica i explica aquest procés de reforma, és aquesta gestió de l'assistència sanitària de la Seguretat Social que s'inclou a l'article 12 amb aquesta redacció tan absolutament (...) i taxada com acab de descriure -gestió de l'assistència sanitària de la Seguretat Social- i, per tant, lluny d'altres redaccions més ambicioses on poguessin incloure's altres aspectes relacionats amb la sanitat o amb la Seguretat Social.

A més d'això hi ha, bàsicament, algun ball d'articles en el sentit que promocionen de l'article exclusivament de gestió, que és el 12, al de desenvolupament legislatiu, que és l'11, o promocionen de l'11 al 10, del desenvolupament legislatiu a competència exclusiva, algunes competències. És el cas d'activitats classificades, que passa de gestió a desenvolupament legislatiu; és el cas de comerç interior, pareix, com a tal a l'article 10, apartat 39; promociona de l'11 al 10 l'establiment i ordenació de centres de contractació de mercaderies i valors; apareix en el 10 la investigació científica i tècnica en col·laboració amb l'Estat...

El tema dels ports i aeroports no s'ha de magnificar, des del nostre punt de vista, tal com ha quedat recollit en el text estatutari perquè aquí es parla de ports i aeroports amb qualificació d'interès general quan l'Estat no se'n reservi la gestió. Això vol dir que els ports i aeroports d'interès general de la Comunitat Autònoma només seran gestionats per la Comunitat Autònoma en la mesura que l'Estat vulgui traspasar aquesta gestió. En definitiva això no diferencia excessivament el tema respecte a la situació actual on, efectivament, mitjançant una delegació de competències via article 150 de la Constitució, aquesta gestió dels ports i aeroports de les Illes Balears ja es podria haver produït si hi havia voluntat per part de l'Estat, de fer-ho.

Juntament amb això hi ha la defensa dels consumidors i usuaris, que passa de l'article 11 al 10; les denominacions d'origen que continuen el mateix trajecte; les caixes d'estalvi i institucions de crèdit públic i territorial. Es recull a l'article 11 el tema de les consultes populars, que ens sembla també un avanç interessant: havíem presentat -com jo crec que tots els grups de l'oposició- una esmena en aquest sentit, i a l'article 12 apareix el crèdit banc-assurances i el sector públic estatal.

Creo que no deix, en funció d'una anàlisi rigorosa i justa del que s'ha fet fins ara en aquest parlament, crec que no deix cap tipus de referència a cap competència que hagi variat el seu estatus dins el nostre estatut.

Juntament amb això s'ha de ressenyar que, des del projecte inicial que va aprovar el plenari del Parlament fins a allò que avui vespre, presumiblement, aprovarem, s'han produït també retrocessos, com s'ha produït també un retrocés a l'article primer amb la desaparició del terme "nacionalitat", s'han produït retrocessos en el tràmit parlamentari en el tema competencial. Aquest és el cas de l'ordenació farmacèutica, que passava de l'article 11 al 10 i que, finalment, ha quedat apartat a l'article 11; és el cas del règim local, que també havia fet un intent de promoció de l'article 11 al 10 i ha quedat a l'11; és el tema idèntic de l'Estatut dels funcionaris de l'Administració local; és el tema de la competència en ecologia i espais naturals, exactament el mateix; és el tema de les corporacions de dret públic i representatives d'interessos econòmics i professionals, que també inicialment estava previst que passàs a ser exclusiva i, finalment, no ha estat així. També ha passat el mateix amb les competències sobre associacions que, finalment, romanen a l'article 12, que és l'article d'execució de competències.

A més de tot això, d'aquests retrocessos que, en definitiva, signifiquen deixar les coses com estaven, tampoc no s'han inclòs altres propostes que aquí s'han plantejat per part dels grups de l'oposició, que Esquerra Unida ha fet seves en diverses esmenes i que, des del nostre punt de vista, haguessin millorat d'una manera substantiva el nostre marc competencial. És el tema, per exemple, d'aquell encapçalament de l'article 10, on el caràcter residual de les competències deixi d'estar en favor de l'Estat per estar a favor de la Comunitat Autònoma; és el tema important, cabdal, i que ha estat objecte de polèmica mediàtica merescudament durant aquests mesos, que és el tema de la policia autonòmica. Evidentment no es pot parlar d'un autogovern real si no tenir una policia autonòmica, si ni més ni manco que una cosa tan essencial com és la seguretat ciutadana queda absolutament fora de la capacitat d'intervenció del nostre poder autonòmic. No tenim instrument per exercir una competència pública, com és la policia, tan fonamental com aquesta.

Hi havia, juntament amb això, la promoció de l'ordenació i planificació econòmica de l'article 10; el desenvolupament i distribució de plans i programes econòmics estatals; els fons de pensions; l'expropiació forçosa; la protecció civil, que haguéssim volgut que quedàs recollida a l'article 11; el tema dels tractats internacionals, que queda molt mal recollit a l'Estatut d'Autonomia, i pensam nosaltres que, en un món on la incorporació a Europa és un fet absolutament present, és molt important que les comunitats autònomes tinguin una veu amb capacitat de fer-se sentir en l'establiment de tractats internacionals que afectin els seus interessos, i és vera -com explicava el portaveu del Partit Popular, crec que en comissió- que hi ha marcs que s'han establert a partir de l'any 96, marcs on les comunitats autònomes de qualche manera fan el seguiment d'aquesta política europea, però no és el mateix ni és comparable el fet que, conjunturalment i dependent de la voluntat del Govern estatal de torn, es creï aquest marc, que el fet que el propi estatut d'autonomia d'una comunitat autònoma reconegui el dret d'aquesta comunitat a participar, a ser escoltada, a informar, a proposar, en tot el tema dels tractats internacionals. Per tant, hi ha un redactat absolutament insuficient en aquest tema.

Tema d'abocament en aigües territorials; tema de trànsit i circulació, també una competència extraordinàriament important que afecte molt la vida quotidiana dels nostres ciutadans i amb la qual queden absolutament fora els poders públics autonòmics; hi ha el règim penitenciari, sense cap tipus de dubte i, després, hi ha una esmena que no és d'Esquerra Unida però a la qual vull fer esment perquè em sembla una esmena extraordinàriament interessant, que és la del PSM-Nacionalistes de Mallorca, on realment hi ha tot un àmbit de competències en el qual s'assenyala que l'Estat ha de fer delegació de competències en aquests àmbits, i que això significaria la desaparició -probablement- de l'Administració perifèrica o la minimització de l'Administració perifèrica i suposaria un avanç interessant.

Tot això, què vol dir? Tot això vol dir que, si bé -i he estat el primer en reconèixer-ho- es produeixen, en aquest projecte, avanços en matèria competencial, estam molt lluny d'arribar a allò que, de forma natural, hauríem d'arribar a les Illes Balears, que és tenir recollit, com a mínim, en el nostre estatut d'autonomia, un sostre competencial perfectament equiparable al que pugui tenir recollit Catalunya en el seu estatut d'autonomia. No veim cap raó objectiva, política, social, històrica, cultural, que justifiqui el contrari. Per què a nivell d'estatut d'autonomia no hem de tenir reconeguts els mateixos drets, el mateix sostre competencial que una autonomia com Catalunya?

Després, evidentment, en funció de les possibilitats, de les dinàmiques històriques i polítiques, l'assumpció d'aquestes competències, el procés de traspassos es pot fer més ràpid, més lent, d'una manera o de l'altra, però, en qualsevol cas, no hi ha -insistesc- cap tipus de raó per la qual nosaltres haguem de quedar amb una autonomia, a nivell competencial que és, en definitiva, el bessó del que és un estatut d'autonomia, és a dir, aquells àmbits d'intervenció de l'Administració pública on els poders autonòmics tenen presència, tenen capacitat d'incidència, no hi ha cap raó per la qual haguem de quedar, com explicava la portaveu del Grup Mixt, amb el sostre en el nivell que puguin tenir autonomies del 143 com Castella-la Manxa, com la Rioja, o com Cantàbria, que és exactament el cas que es produirà avui vespre després de la votació. És un greuge polític que, des del nostre punt de vista, s'hauria de corregir i, en aquest sentit, van les nostres esmenes.

Diré, finalment, que donarem suport a la resta d'esmenes que han presentat els grups de l'oposició i els vots particulars, llevat, tal volta, d'unes quantes del Grup Mixt que, en definitiva, queden una mica com a penjades perquè obeeixen a la voluntat política de traspassar competències de l'article 11 a l'article 10, i en la mesura que queden esmenes que simplement proposen l'eliminació de l'article 11 d'una sèrie de competències, realment fa mal fer votar-les a favor perquè, en definitiva, la seva aprovació no significaria altra cosa que la desaparició d'aquestes competències, no la seva ubicació en un altre lloc més important políticament dins el text estatutari. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Als articles 10, 11 i 12 també s'han presentat esmenes del Grup Parlamentari Nacionalista-PSM; la 339, excepte en els punts 10.5, 10.19, 10.27, i vots particulars als apartats 10.2, 10.2.bis, 10.5, 10.7, 10.27, 10.34 i 10.37; a l'article 11, l'esmena 340, excepte al punt 11.13; i a l'article 12, l'esmena 341. Sr. Alorda, té vostè la paraula.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President. Moltes gràcies. Entram en el debat sobre el títol segon de les competències, en el qual s'haurà de concretar l'autogovern al qual aspiram.

En coherència amb els postulats sobiranistes del PSM, defensam la fórmula de tancament que aconseguíem introduir l'any 1991, i en la qual no hi va haver ni un sol vot en contra, en aquesta cambra. Totes les competències que l'Estat no es reserva explícitament en la Constitució seran competència exclusiva de les Illes Balears. Aquesta és per a nosaltres l'esmena clau. Si troba, si tenen aquest esperit de consens, podem retirar les altres. I aquesta es va aprovar sense cap vot en contra, amb un ampli suport d'aquesta cambra. Perquè en efecte la Constitució reserva a l'Estat un llistat de competències, però no posa cap més límit a l'assumpció de competències per part de les comunitats autònomes, sinó que ens diu textualment, article 149.3: "Les competències no atribuïdes expressament a l'Estat per aquesta constitució podran correspondre a les comunitats autònomes en virtut dels estatuts respectius". Aquest fou el pacte el constitucional. Aquest, Sr. Triay, és el federalisme que hi ha. Són les regles del joc, que són clares, no són *in fieri*, Sr. Jaén. Cada comunitat autònoma pot decidir fins a on vol arribar en l'autogovern. Si el PSOE en base al seu federalisme ens canvia el títol vuitè de la Constitució, en tornarem parlar. Ara hi ha aquest, utilitzem-lo.

Ara per ara som nosaltres avui els que podem reclamar totes les competències que no s'ha reservat l'Estat, i ni castellans, ni catalans, ni andalusos, ni bascos ens l'haurien de poder negar; i encara menys si ja hi ha altres comunitats autònomes que les tenen atribuïdes. PP i PSOE ens han de dir avui si volen que les Illes Balears gestionin el que ja gestionen els altres, i de fa estona; però que no embullin troca i que no intentin despistar. Som un país petit, en som conscients, en un món globalitzat, i per tant digué el que digué la Constitució, ens sembla evident que hauríem d'atribuir a àmbits territorials superiors la regulació sobre matèries mercantils, penals, llibertat de circulació, diplomàcia, exèrcit, etcètera. Però precisament també perquè som un país petit, l'única manera que els ciutadans siguem veritables amos dels nostres destins és que les nostres institucions exerceixin un amplíssim autogovern, perquè la nostra capacitat d'influència en les decisions en fòrums externs és molt migrada, i ho continuarà sent, malgrat millorin les nostres relacions i les nostres aliances. 7 diputats de 350 al Congrés dels Diputats no poden tenir mai un gran pes específic, i de moment no tenim ni un sol diputat pròpiament balear al Parlament Europeu.

La nostra és una proposta ultrademòcrata: el poder en mans de la ciutadania, del propi país, un país d'homes i dones lliures que no volen ser regits per delegats provincials, sinó per ells mateixos. El que ens sembla absurd i anacrònic és que voluntàriament decidim no exercir competències cabdals per als nostres interessos. Pensam que uns externs ho faran millor, malgrat no coneguim la realitat com nosaltres la coneixem, i pitjor encara, que se la representin distorsionada, o que fins i tot els molesta que siguem diferents.

Insistesc, l'esmena que proposam estava recollida en el text de la reforma de l'Estatut aprovat a aquesta cambra l'any 91, sense cap vot en contra, i aquesta ha estat la proposta amb la qual el PP es va presentar a les eleccions el maig de 1995. Deuen al seu electorat mantenir allò que els prometeren. És més, ara és el moment de demostrar l'autonomisme de què ha bravejat el PP tots aquests anys; el moment de demostrar-nos el pes específic que tenen a Madrid, el *feeling*, deia el Sr. Ramis avui matí. Ens han de venjar de l'humiliació que patírem el setembre de 1995 -ara comanden- quan el Congrés dels Diputats no es va dignar tan sols a prendre en consideració la proposta de reforma que havia aprovat el nostre Parlament, institució màxima de la sobirania; la humiliació institucional més greu que hem patit d'ençà del recobriment de l'autogovern. Aquella sí que era una reforma que ens equiparava a les comunitats històriques de l'Estat.

Un ràpid repàs a les esmenes que mantenim a aquests tres articles ens situarà sobre les discrepàncies respecte d'algunes matèries concretes, però insistesc: la clau és clau és aquest pòrtic de l'article 10.

El primer apartat afectat és el punt segon, al qual presentam vot particular. Es tracta que la competència sobre règim local figuri entre les exclusives, tal i com estava en el text pres en consideració, que no obligava ningú, però que ens pensàvem que seria de mínims, i no que es retallaria a la baixa. Ens ho pensàvem, no hi havia cap obligació de fer-ho. És aquesta una competència molt important per (...) aspectes (...) dels ajuntaments i dels consells, respectant-ne l'autonomia. Així ho han fet el País Basc o Catalunya des de l'any 79, i així ho ha regulat Aragó en la darrera reforma de l'any 1996, com també ho pretenia el nostre projecte de 1991. Per què, idè, el PP balear torna enrere i decideix unilateralment rebaixar l'abast de la competència?

A l'apartat 2 bis mantenem esmena i vot particular. Fa referència a l'estatut dels funcionaris i la regulació de responsabilitat de les administracions públiques, referides ambdues tant a l'Administració autonòmica com a la local. Tant Catalunya, per anomenar una comunitat històrica, com Aragó, per anomenar-ne una del 143, tenen aquesta proposta entre les exclusives. En la presa en consideració el PP havia acceptat incloure la funció pública en l'article 10, però en un moment d'involució decideix unilateralment també esmenar a la baixa.

En el punt 10.7 consideram que hi hauria de figurar ecologia i medi ambient, com en el text que es prengué en consideració, i afegir-hi encara activitats classificades. Al cap i a la fi l'article 149.23 de la Constitució són tractats d'ídèntica manera els espais i aprofitaments forestals, respecte dels quals l'Estat es reserva la legislació bàsica, que el conjunt de les competències sobre protecció del medi ambient; amb la qual cosa no veim per què nosaltres les hem de distingir. Catalunya, per exemple, no ha tengut cap inconvenient en relacionar els espais naturals protegits entre les competències exclusives. No ha passat res.

En el punt 10.11 proposam que s'inclougui el terme "infància" a més de joventut i tercera edat. El punt 10.12 és especialment important; proposam que en comptes de fer un sol punt referit a serveis socials i sanitat i higiene, aquest es desdoblí per donar la importància a la matèria sanitària que aquest requereix. Se'n diu, se'n ha dit, que l'avanç competencial més important en la proposta de reforma que debatem és assumir l'Insalud. Per a nosaltres aquest plantejament és absolutament insuficient, i se circumscriu a la pura execució. Recordem que la Constitució no reserva a l'Estat més que la sanitat exterior i les bases i la coordinació general de la sanitat -una reserva, tot sigui dit, que ens sembla molt adequada-, mentre que l'apartat 17 reserva a l'Estat la legislació bàsica i el règim econòmic de la Seguretat Social, sense perjudici -i ho diu així, explícitament la Constitució- que les comunitats autònomes n'executin els serveis. Així, idò, les comunitats autònomes poden assumir el desplegament legislatiu i l'execució de gairebé totes les matèries de l'ordenació sanitària i seguretat social. Així ho han fet els estatuts basc, català, gallec, l'andalús, el valencià, el canari. Nosaltres pensàvem que en el terme "sanitat" del nostre estatut actual ja hi estava tot inclòs, i que no calia per tant cap ampliació, que per tant l'Insalud de l'article 12 no hi feia cap falta; ja teníem sanitat i higiene. Però atès que s'està fent una interpretació absolutament restrictiva dels termes de les competències, feim un redactat més intel·ligible, i així ho hem fet i ho proposam. Per paga, era imprescindible introduir seguretat social, que en el text actual no hi és. A ningú li escapa la importància d'aquestes matèries per donar continguts reals a competències que sí tenim, com són consum, com són serveis socials, com és tercera edat. Per altra banda molts en aquesta cambra, com a mínim els inquers, ens recordarem del cas omís que ha fet l'Estat al Pla d'ordenació sanitària aprovat pel Govern, una situació que no podem consentir que es torni a produir.

També l'ordenació farmacèutica hauria de trobar-se a l'article 10, com es feia en el text pres en consideració. Al cap i a la fi la Constitució només reserva a l'Estat la legislació sobre productes farmacèutics, mentre que la matèria farmacèutica és molt més extensa, i en qualsevol cas la competència estatal quedava expressament preservada en la redacció de l'article. Així ho han recollit catalans, bascos o valencians.

El punt 14 és probablement el punt més important que pretenem incloure: la competència sobre seguretat ciutadana i la possibilitat de crear una policia pròpia. Els nacionalistes som ben conscients que un autogovern és molt feble si no compta amb les forces de seguretat adequades per fer complir les seves lleis. Governar-nos a nosaltres mateixos no pot consistir just en dictar les normes; també hem de comptar amb els mecanismes institucionals per fer-les complir. Si aquest darrer extrem s'ha d'encomanar a l'Administració de l'Estat, la relació de dependència continuaria sent molt intensa, exageradament intensa, pel nostre gust incompatible de fet amb un veritable autogovern. A més, el que pretén l'autogovern és que tota la seva administració (...) el propi país, molt especialment les forces d'ordre. La creació d'una policia pròpia ens proporcionaria l'oportunitat històrica de corregir el divorci entre el poble amb els que vetlen per la seva seguretat, que existeix en amplis sectors. L'estratègia històrica de la Guàrdia Civil, un cos militar, ha estat de no mesclar-se amb el poble. S'ha anat corregint, però creim que aquesta nova possibilitat de crear una policia pròpia crearia una veritable oportunitat. En el nostre país aquesta actitud s'agreuja si hi afegim el component lingüístic. La nostra és una proposta d'una policia integrada en el propi país, coneixedora a fons de les seves mancances i de les seves necessitats. Per altra banda són molts els teòrics, és ja important la doctrina, que es pronuncia de manera molt crítica sobre el model policial actual, amb més de 8.000 cossos de policia local i dos cossos estatals. Nosaltres mantenim que una policia d'abast autonòmica, estretament vinculada amb la policia local, suposaria una simplificació que redundarà en benefici de l'eficàcia policial. El Sr. Joan Pol es pronunciava en termes molts semblants, elogiant la policia provincial de l'Argentina, aquesta setmana passada.

Atès el temps de què disposam, faré un ràpid repàs a la resta d'esmenes. Al punt 16 pretenem que a més del terme "foment" es faci esment a l'ordenació i planificació del desenvolupament econòmic. En el punt 24 introduïm els fons de pensions. En el punt 27 mantindríem associacions, com figurava en el text pres en consideració, abans per tant que el PP rebaixàs unilateralment la qualitat de tota una sèrie de competències. Així ho fa, per exemple, Catalunya, sense cap problema d'inconstitucionalitat. Al punt 30, hi traslladaríem les normes processals i administratives pròpies de l'organització de la Comunitat Autònoma, que ara figuren en l'article 11, quan els catalans -per dir un sol exemple, que n'hi ha varis- les tenen entre les exclusives. Al punt 33 afegim la competència sobre establiments penitenciaris, tot i que probablement haguera estat preferible dedicar-li un apartat específic. Estam convençuts que la gestió d'aquesta mena de centres ha de ser responsabilitat exclusiva de les institucions d'autogovern, amb respecte clarament a la legislació penal i penitenciària, que per imperatiu constitucional ha de tenir un caràcter estatal.

I encara tenim esmenes sobre els apartats 35, reclamam la possibilitat de crear borses de comerç; 41, per regular les acadèmies; 42, els béns de domini públic i patrimonial autonòmic; i el vot particular per mantenir a l'article 10, entre les competències exclusives, per tant, la referència als col·legis oficials i d'altres corporacions de dret públic.

Respecte de l'esmena a l'article 11, a 5 dels 11 apartats que pretenem modificar són senzillament per pujar-los a l'article 10, i per tant ja hi he fet esment, Però també tenim propostes d'incorporació, l'expropiació forçosa, per exemple. Però més contingut polític té l'ampliació de l'apartat 8, aclarint, per si fos necessari, que la competència sobre mitjans de comunicació inclou la possibilitat de crear mitjans propis, especialment davant el dubte dels audiovisuals. La importància de la precisió rau en el fet que l'Estat manté la competència exclusiva en telecomunicacions, i que la regulació jacobina, absolutament jacobina, que se n'ha fet, defineix la televisió com un servei públic de titularitat estatal; la qual cosa limita moltíssim les competències autonòmiques sobre el fet televisiu, que segur que tenim en base a la competència sobre mitjans de comunicació social. En qualsevol cas, és bàsic que l'Estat estigui obligat a concedir-nos freqüències, més enllà del tercer canal.

En l'esmena que defensam també es regula que la llengua vehicular dels mitjans propis serà el català, i que es podrà regular l'ús de la llengua catalana als altres mitjans, com fan tants de països d'arreu del món. Es tracta d'un reforçament de la competència en matèria de normalització lingüística exclusiva, que figura a l'article 14. Per cert que l'article 3 de la Constitució -l'he duita per poder-la llegir, perquè se'n fa una demagògia per al nostre gust, que l'únic que pretén és embullar- diu que "les altres llengües espanyoles seran també oficials en les respectives comunitats autònomes", però amb quin abast?, com?, drets?, deures? Hi haurà un deure?, no hi haurà un deure? "d'acord amb els seus estatuts". Totes les sentències del Tribunal Constitucional que hi ha hagut, Sr. Jaén, és perquè els estatuts no donaven cobertura a les normes de llei de normalització lingüística, que són les que hi ha hagut impugnades. No hi ha hagut cap norma estatutària impugnada, perquè no hi ha cap estatut que digués el que nosaltres proposàvem que digués el nostre.

Al punt 11 demanam la incorporació de la competència en matèria de protecció civil; perquè si no tenim competència en matèria de protecció civil, en base a quin títol s'ha fet una llei d'emergències? Sembla que estam disposats a aprovar lleis sense cobertura estatutària; així es va fer probablement amb activitats classificades, i ara afortunadament s'està arreglant. En qualsevol cas seria dubtós. Anem a posar els títols, i tot serà indubtable.

També proposam que es reculli la competència per reservar al sector públic recursos o serveis essencials, i per intervenir en empreses quan així ho exigeixi l'interès general. Novament creim que així donaríem cobertura a actuacions que ja ha duit a terme el Govern: Agama, Yanko. És el redactat de l'article 128.2 de la Constitució, i és una atribució pública molt útil per poder fer efectiu el principi de l'article 128.1, quan es diu que tota la riquesa del país, en les seves diverses formes, i sigui quina sigui la seva titularitat, resta subordinada a l'interès general. Per últim, proposam incorporar un apartat a aquest article 11, referit al crèdit, la banca i les assegurances, un punt important, que molts d'estatuts s'han preocupat de recollir.

Respecte de l'article 12, de les onze propostes de modificació que mantenim, cinc consisteixen en incrementar la qualitat de la competència. De les altres, destacaré, per ser molt breu, el règim econòmic a la seguretat social, que la pròpia Constitució permet que es gestioni, que s'executi per les comunitats autònomes; l'Inem; la gestió i policia del domini públic marítim terrestre, i el Centre de Gestió Cadastral; propostes totes que pretenen avançar cap a una administració única, que en els següent bloc defensarem més extensament. La importància de gestionar l'Inem em sembla evident, davant la problemàtica específica del treball a les Illes Balears.

En resum, i acabaré, Sr. President. Amb les altres intervencions compensarem si en aquesta ens allargam un poc més. Voldríem com a mínim equiparar-nos a Catalunya i al País Basc. Això és el que voldria el nostre grup. Però si més no a València, a Aragó, a Canàries. El PP i el PSOE no hi estan d'acord. Ho deia obertament el Sr. Palacios en algunes declaracions radiofòniques, diu que nosaltres no podem ser com Catalunya, "*no es lo mismo*", ens deia. I per què? Per què no? Fins quan haurem de ser regits per governants amb aquesta mena de complexos? Com podem reclamar que se'ns tracti com una comunitat històrica, si els governants que ho han d'exigir no s'ho creuen? El Sr. Triay no ho diu tan obertament, ens diu que hem d'anar avançant. Molt bé, però i ara encara no podem ser com va arribar Catalunya o el País Basc l'any 79, fa 20 anys? Què més voldríem nosaltres que un PSC, que va fer l'Estatut de Sau l'any 78, que va ser retallat a Madrid! Com voldríem veure nosaltres veure un PSOE defensant aquelles competències!, no les de l'Estatut de Sau, de l'any 78, les que varen sortir retallades al BOE retallades l'any 79, ens conformaríem; i no el provincialisme i el sucursalisme del PSIB-PSOE en aquest país. "Federalisme", ens diu; de *foedus*, pacte. Però pacte entre qui? S'entén entre països, entre territoris; això és el *foedus* del pacte. Però aquí cada vegada, a les Illes Balears, quan ens ha arribat qualche competència, ens ha arribat pel *café para todos*...

EL SR. PRESIDENT:

Hauria d'anar acabant, Sr. Diputat.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Estic acabant, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Ens excedim ja en tres, en quatre minuts.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Són dos minuts, un minut. Ha estat l'única manera, dic, que ens servissen cafè. El pacte, l'únic *foedus* que ha existit, ha estat el dels dos partits estatals hegemònics, els que hi hagués en aquell moment. Aquests són els que decideixen si es posa la cafetera al foc, sempre a la cuina de Madrid. Els nostres, primer varen ser els *Acuerdos autonómicos* del 81, després el *Pacto autonómico* el 91; i ara afortunadament una altra tongada. Quan hi haurà un pacte entre les Illes Balears i l'Estat? Quan hi haurà aquest federalisme? La veritat és que veuríem veure aquesta actituds amb els vots d'aquí avui horabaixa, i no amb declaracions més o menys altisonants. Entre tant, sabem que el congrés del PSOE ha aprovat que són federalistes. Enhorabona. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

A l'article 10 el Grup Parlamentari Socialista manté un vot particular. Article 10.2, 10.2bis, 10.5, 10.7, 10.37, i a l'article 12 l'esmena 305. Per defensar aquestes esmenes i vots particulars té la paraula la seva portaveu Sra. Joana Barceló, per un temps de quinze minuts.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Gràcies, Sr. President, gràcies, senyors diputats, gràcies, Sr. Alorda. Voldríem fer a aquest discurs d'aquests tres articles que marquen l'àmbit competencial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears...

M'agradaria que poguessin tancar el llum vermell.

...voldríem fer -i iniciaré aquesta intervenció- un discurs positiu. Volem fer un discurs positiu davant un tema evidentment complex i dins un debat totalment obert, i que des del Partit Socialista, des del PSOE de les Illes Balears el volem mantenir obert, el debat de les transferències entre l'Estat i aquesta Comunitat Autònoma de les Illes Balears, perquè el fàcil és fer el discurs de la decepció, i per tant fer el discurs de la frustració. I per açò volem fer -i ho assenyal una altra vegada- un discurs positiu, perquè ho hem de dir d'una manera ben clara en aquesta comunitat autònoma: Hem anat i anam endavant. Hem assumit competències, hem consolidat l'Estat de les autonomies, i avançam. A ritmes lents? És cert, però reals. I no és fantasia el poder polític que avui el Govern d'aquesta comunitat autònoma té; on en 14 anys el pressupost d'aquesta comunitat autònoma ha estat capaç de multiplicar-se per 20. I aquesta és la realitat, aquest és el poder real que dona aquest desenvolupament de l'Estat de les autonomies, un desenvolupament obert però real. El poder del Govern és un poder existent.

A partir d'aquí hem d'assenyalar, i també dir-ho d'una manera ben clara, que tenir la sanitat, que tenir la competència en transports marítims interinsulars, i que aquesta sigui exclusiva d'aquesta comunitat autònoma, tenir consultes populars o la gestió dels aeroports i ports de caràcter estatal, açò són possibilitats reals que avui aquí podem aprovar. Suposa açò un avanç? Sí que suposa un avanç, amb totes les dificultats, totes, internes i externes. Tenim dificultats per consolidar una nova interpretació del títol vuitè de l'Estat de les Autonomies; i anar cap a aquesta concepció federalista de l'Estat, que la Constitució d'avui permet. I aquest és l'acord polític que des del Partit Socialista, des del PSOE de les Illes Balears volem introduir en aquesta reforma estatutària i volem defensar aquí...

EL SR. PRESIDENT:

Demana per favor silenci, i que prestin atenció, o si no, saben que aquí hi ha una sala preciosa per poder conversar. Continui, Sra. Diputada.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Els límits la Constitució, i els límits, evidentment, aquest avanç en la interpretació, repetesc, del títol vuitè de la Constitució amb aquest esperit federalista que hem avançat. Però sobre tot l'important o el positiu d'aquest procés de l'Estat de les Autonomies és que és un procés que no té marxa enrere, que només té marxa endavant, i aquesta és una qüestió que també té una cabdal importància. És fruit de feines, i de feines moltes vegades políticament divergents. És cert que són necessaris partits nacionalistes que pitgin; però amb partits nacionalistes que pitgin i reivindiquin per ells tot sols tampoc no avançaríem res si no hi ha partits que arribin a acords per avançar. Aquesta és la dualitat d'esforços colaterals que prou vegades s'enfronten a aquestes institucions i a tants d'altres llocs, però que sense la confluència d'aquests dos factors avui no podríem dir que en aquesta comunitat autònoma, el Govern d'aquesta comunitat autònoma té 20 vegades més que fa 14 anys; i aquesta és la realitat, ens agradi o no ens agradi, la vulguem superior de la que la volem, i tant; per açò reivindicam que aquest procés evidentment sigui obert.

Però també parlava que no podem provocar la decepció, no només perquè amb aquesta reforma de l'Estatut no hi ha competències que ja de per si, com la sanitat, la gestió dels aeroports, o la possibilitat de règim local, que el Partit Popular encara no ha votat, en règim exclusiu, o el transport marítim interinsular, que també podria ser en règim exclusiu, que hi ha comunitats que ja tenen aquestes competències, i que avui nosaltres presentam i defensam com a esmena, suposen avanços reals importants; i així i tot l'esperit és de decepció. Però aquesta decepció és més provocada per motius polítics o vertaderament pels motius jurídics de l'abast d'aquest estatut? Jo crec que aquí hem de fer una crítica, i vertaderament hem de saber destriar que moltes vegades aquesta decepció autònoma dels ciutadans d'aquí, de les Illes Balears, és per motius polítics, i no de contingut del que és l'Estatut d'Autonomia. I encara que només sigui per açò, creim que val la pena reflectir-ho.

Aquí, en aquesta comunitat autònoma, s'ha creat decepció respecte de la reforma de l'Estatut, perquè de l'any 91 el Partit Popular ens engana. I enganar els ciutadans quan s'aproven coses governs que aproven coses i tiren endavant propostes i no s'aconsegueixen, creen decepció. I vostès el que varen aprovar l'any 91 avui no ho mantenen. Ens han enganat. Avui, si aprovessin totes aquestes esmenes i vots particulars que el PSOE presenta avui: règim local, estatut de funcionaris, transport marítim interinsular, ecologia i medi ambient en sentit ampli, o corporacions de dret públic, si vostès aprovessin això, és el mateix que varen aprovar aquí l'any 91. Mantenguin-ho, no enganin, acabin amb aquesta decepció de partits polítics que prometen i després no compleixen.

Però no és aquest l'únic motiu. En quantes competències tenen l'exclusiva vostès i no desenvolupen? S'estimen més tirar els (...) endavant, reivindicar i fer victimisme front a Madrid que exercir les competències que tenen: Patrimoni històric, què ha fet del Govern de la Comunitat Autònoma per exercir les seves competències? Res. Encara tenim una llei de patrimoni que volta des de fa Déu sap què. Què han fet per exercir les seves competències en ordenació del litoral a unes illes com les nostres? Està tot per fer, tot són promeses. Quantes competències tenen capacitat exclusiva i no exerceixen? Moltes. Podem fer el repàs, i totes amb caràcter exclusiu, i no fan res. Però sempre és més fàcil enfrontar-nos als altres, "nosaltres volem ser com...", però el que tenim, ho estam, en moltes qüestions prou importants per a aquestes illes, desaprofitant totalment. I açò crea decepció.

Tercer tema: Aquest estat de les autonomies, i ho hem d'assenyalar així, i em sap greu que no hi hagi el president d'Eivissa aquí dins, només ha arribat a segons qui. A Menorca i a Eivissa parles de la reforma de l'Estatut, i et diuen "molt bé, però a nosaltres açò ens sembla que no ens va ni ens ve". Aquesta és la realitat. Mentre la Comunitat Autònoma i el Govern va avançant en capacitat política, els consells insulars continuarem igual. Tot açò que discutim avui de capacitat per a la Comunitat Autònoma de tenir competències, quan ens arribarà? Quan arribarà a tots els ciutadans d'aquestes illes? No arriba. En 14 anys, que vostès han multiplicat el pressupost per 20, els consells insulars han rebut un 2%. Açò crea decepció; açò fa que vertaderament des de Menorca diguem "amb els consells insulars què avançam?", poc? No val la pena la reforma de l'Estatut", perquè francament vegades no sé què m'estim més. I hem de fer aquest esforç per tal de ser positius respecte del que implica l'Estatut, perquè les deficiències polítiques que cometem aquí, sigui quin sigui el text, són brutals. I el darrer concepte: Aquesta reforma de l'Estatut, digui el que digui el representant del Partit Popular, no és fruit d'un acord polític, són fruits d'acords unilaterals, el que el PP ha volgut pactar s'ha pactat, el que el PP no ha volgut pactar no s'ha pactat. "Açò hi ha damunt la taula, vos agrada o no vos agrada" no és un acord polític genèric; no ho és. Açò no va seguit d'un acord polític de com es desenvoluparan, per exemple, les competències als consells insulars. Surtin aquí i diguin que volen un acord polític. No hi és. No hi ha la mínima voluntat ni possibilitat, i crec que no tenen la capacitat, de fer acords polítics, perquè vostès mateixos des del debat de la ponència al debat en comissió han tornat enrere en contingut competencial.

Per tant, creim que aquestes qüestions polítiques influeixen profundament en aquesta deficient percepció que els ciutadans d'aquestes illes tenim respecte d'aquesta reforma estatutària, i creim que és fonamental corregir aquests aspectes polítics per tal que vertaderament siguem capaços de dir que aquesta reforma de l'Estatut, encara que no sigui als límits que voldríem, encara que sigui un procés obert, encara que vertaderament els ritmes dels diferents partits han de ser diferents, perquè -i ho repetesc- estam totalment convençuts de la bondat de la feina dels partits nacionalistes per empènyer; però també defens la capacitat d'arribar a acords per anar avançant amb tota la tranquil·litat política i parlamentària possible, i la consolidació d'aquest estat de les autonomies, que no té tornada enrere avui.

Per tant, defensam amb aquestes intervencions esmenes, repetesc, que el PP ha votat a l'any 91 aquí; esmenes que té Aragó, totes; esmenes que no suposen cap tipus de dificultat perquè avui s'aprovin. I per tant amb aquesta intervenció, a més de demanar al Govern que faci correcció política d'aquestes deficiències, de convidar-los a un acord polític que superi el que és àmpliament els quatre articulars, d'aquí no podem sortir, els convidam evidentment que donin suport a aquestes esmenes que, per altra banda, molts dels que seien aquí, fins i tot es varen encarregar de defensar fins i tot en aquesta mateixa tribuna l'any 91, i no fa tants d'anys. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Passam a la intervenció del Grup Parlamentari Popular per fixar la seva posició.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Muchas gracias, Sr. Presidente. Señores y señoras diputados, hay que animar un poco el debate, ¿verdad?, hay que animarlo y hay que justificar un poco los pactos aunque sea con palabras para que vean que no se ha pactado y tal. Nosotros hemos pactado con el Partido Socialista, con su grupo parlamentario, lo decimos claramente, no pasa absolutamente nada, hay un pacto, y hay que decirlo claramente a la televisión que ahora no graba, y a los periodistas. Y ese pacto se ha substanciado en un texto y nosotros no estamos avergonzados de él, un pacto sobre unas partes, con un contenido determinado que se ha incluido y con el cual estamos de acuerdo, y lo defendemos y lo defenderemos aquí y donde sea.

Vamos a llevar un poco el debate, porque creo que es preciso que se anime un poquito. El Estado ha comprometido la (...) de las generaciones futuras dilapidando enormes recursos, el Estado ha constreñido mediante el engaño a los pueblos, el Estado ha intentado deliberadamente suprimir los idiomas, el Estado ha impuesto a los pueblos la aplicación de sus leyes, el Estado ha intentado dominar a los pueblos, el Estado ha expropiado a los pueblos. Esto es la exposición de motivos, el estado italiano, de la *Gazzetta Ufficiale de la Padania*, que es la declaración de independencia de la Padania, en su artículo primero y su artículo segundo con el himno *Va penziero* de Giuseppe Verdi.

Todo esto que el PSM dice a veces desde aquí, yo no sé si piensa en esas cosas porque a veces desde las declaraciones que hacen y lo que subyace en sus discursos parece que el estado, que Madrid nos mata, el Sr. Alorda que ahora se ríe tanto, yo escribí no hace muchos días en un gran artículo, muy bien construido, pero, en fin, y publicado en el *Diario de El Mundo*, creo recordar, de estas islas, cosas parecidas a éstas.

Hay acusaciones de jacobinismo, yo venía a contestar a las enmiendas, la verdad, pero veo que antes de entrar en el fondo de la cuestión, hay que contestar algunas cosas porque, si no, parece que uno, al no decir nada, pues queda conforme de lo que aquí, en la tribuna, se dice.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat, supòs que vostè és plenament conscient que entra en debat, eh?

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Sí, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Pot continuar.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Había que animar el debate, y como es preciso contestar algunas acusaciones, hay que contestarlas ...

Hay acusaciones de jacobinismo, bien, ustedes sabrán que los jacobinos, su nombre les viene porque estaban junto a un convento de los dominicos, el Partido Popular tiene su sede lejos de la catedral, está próximo, pero no está tan pegado como lo tenían los jacobinos, había muy poca distancia entre una cosa y otra. Los jacobinos son republicanos, por tanto los que sean republicanos que se sumen a la parte de los jacobinos, el Partido Popular no practica ese republicanismo. Por otra parte, los Montañar, los Montañar, que eran los diputados que (...) el escaño, eran tres, curiosamente, Danton, Marat i Robespierre, en la asamblea francesa, pues éstos, los Montañar, de altura, eran los que dominaban la asamblea, a nosotros no nos dominan los Montañar, primero porque son siete, en todo caso, y no nos dominan, ocho, perdón, porque son compañeros de nuestro grupo parlamentario. Por lo tanto, otra nota definitoria que no vale de jacobinismo. Y por último, los jacobinos instauraron la política del terror contra los girondinos, la política del terror, la guerra entre unos y otros. No nos acusen de estas cosas porque nosotros, la verdad, de jacobinos tenemos poco. Otra cosa, como digo, es de un partido de carácter nacional o de un partido que tiene una concepción de globalidad que otros no la tienen, y si la tienen, tienen visión más de localidad o más delimitada a un territorio y no al Estado español en general.

Dicho esto, quiero confirmar algunas otras cosas que se han dicho. esta comunidad autónoma, después de las consultas que he hecho porque las tenía que hacer, no recordaba la cifra, si eran 11.000 o 12.000 millones de pesetas, en el año 83, eran 11.000 millones de pesetas de presupuesto, era menos presupuesto que Son Dureta, menos presupuesto que el Ayuntamiento de Palma, y hoy día estamos en 100.000 millones de pesetas, pero es que con el Insalud, esta comunidad tendrá 200.000 millones de pesetas, 200.000 millones de pesetas. Yo creo que, efectivamente, aquí se va caminando, *e pur si muove*, es decir esto anda, se quiera o no se quiera se va caminando en la guía de la construcción de la autonomía.

Tenía algunas notas más, pero, en fin, yo creo que lo que hará falta es referirse un poco al tema de la cuestión, y el tema de la cuestión son las enmiendas que se presentan.

Me van a disculpar si no me refiero a todas porque no tendré tiempo suficiente, el presidente no me concederá el suficiente tiempo para entrar en los detalles de cada una. Pero hay una enmienda que hace referencia al tema de las asociaciones, asociaciones, bien, quieren incorporarlas al artículo 10, ¿por qué, al artículo 10, como competencia de carácter exclusivo? Es imposible, es imposible, el tema de asociaciones, al ser derecho de asociación del título I de la Constitución, tiene que regularse por ley orgánica, como derecho fundamental, y no puede, por tanto, estar incluido en el artículo 10. Es verdad que el País Vasco, también Canarias, hablan de asociaciones de carácter cultural, científico, económico, pero no hablan de asociaciones, y saben bien también, y saben bien también, que hay una ley del Parlamento vasco que fue recurrida ante el Tribunal Constitucional y sufrió un varapalo, seguramente porque el Tribunal Constitucional se porta mal con el País Vasco, según las últimas declaraciones del Sr. Ardanza, ¿no?, del Sr. Presidente del PNV, Arzallus. Por tanto, no me digan que podemos regular aquí el tema de las asociaciones porque no es cierto. Hay reserva de ley orgánica, por tanto, en ese tema.

Tratados y convenios internacionales. Algunos pensarán nombrar embajadores en ese trato de la Comunidad Autónoma, según había tomado la nota, "¿cuándo habrá un pacto de las Islas Baleares con el Estado?", bueno, pues cuando las Islas Baleares sean un estado independiente, ésa es la respuesta que se me ocurre, mientras tanto eso no es posible, no se podrán nombrar embajadores ni otras cuestiones que ustedes proponen.

¿Cuál es el papel que esta comunidad autónoma, en un estado de las autonomías debe desempeñar ante la Unión Europea? Pues yo creo que el papel es al que ya se ha referido, por cierto, el Sr. Grosske en su intervención, diciendo que, en fin, que yo había dicho en la ponencia y en la comisión pues lo que había dicho. Evidentemente, es que esto ya está regulado. Hay una conferencia sectorial, sectorial que se dedica a temas de la Unión Europea, hay una representante de este gobierno en el CRE, en el Comité de Regiones de Europa, porque hay representantes, diecisiete, uno por comunidad, y creo que cuatro en función de ayuntamientos y diputaciones, pues yo creo que entonces ahí estamos participando. Hay una comisión mixta Congreso-Senado, en la que se participa, diecisiete, uno por comunidad, y creo que cuatro en función de ayuntamientos y diputaciones. Pues yo creo que entonces, ahí estamos participando. Hay una comisión mixta Congreso-Senado, donde se participa, y el Senado tiene su reforma última hecha en el reglamento de la comisión de Comunidades Autónomas, pues ahí también se participa en este sentido, con esa vocación territorial que tiene la Cámara Alta y que esperamos la consiga cuanto antes. Por tanto, ése es el tema, está regulado y precisamente lo ha regulado el Partido Popular, lo ha regulado el Gobierno del Partido Popular.

Otras cuestiones (...) atribuirse temas de (...) de radiodifusión, como ha pasado también con otros conflictos, o con el intercambio comunitario de carnes, que también ha quedado fuera, pues no tienen objeto en este sentido.

Si el artículo 12 que hacía referencia a estos aspectos se modificó el año 92 por los pactos del 92, yo creo que no ha pasado tanto tiempo cuando se han incorporado estos temas, para que ahora se quiera hacer otra cosa.

(...) que es seguro. Temas importantes también hay varias enmiendas la 410, la 430 que se refieren a ello. Bueno el tema del seguro es un tema también que está bastante regulado, la legislación mercantil, hay una competencia del Estado con carácter exclusivo en esta materia, y hay dos leyes, la ley de mediación del año 90 y la ley última, del noventa y tantos, 95, creo recordar, de ordenación y supervisión de seguros privados, que eso garantiza la tutela de los asegurados ante las compañías, y sobre todo la transparencia en la contratación, que es fundamental.

Hemos ido, ya que ustedes siempre se fijan en otros estatutos, fíjense en estas competencias en otros estatutos, pues no hay ningún estatuto, yo al menos no lo he encontrado, seguramente he dejado alguno, pero he visto la mayoría, y no hay en una observación comparada ninguna competencia atribuida como legislación de lo que ustedes aquí pretenden hacer. En todo caso, una comunidad autónoma por las dos normativas que acabo de decir, tiene regulada su intervención de forma muy expresa, solamente en entidades aseguradoras que tienen su domicilio en el ámbito de la Comunidad, solamente, o que tienen sus (...) localizados allá, y que realizan además las operaciones en esa comunidad. Yo tengo que decir que aquí se ha hecho alguna cuestión importante y se ha regulado, por ejemplo, el tema de la mediación con el colegio profesional, que en más de una ocasión han venido a verme, supongo que a ustedes también, para decir que ellos querían que la Comunidad Autónoma tuviese competencias en este asunto, como pasaba en Valencia desde una sentencia de no hacía mucho tiempo para que la Comunidad Autónoma tuviera competencias en el tema. Y así se ha hecho, se ha incluido.

Academias. La primera observación sobre las academias es que todo lo que hace referencia al tema de investigación es una competencia exclusiva del Estado, bien es verdad como saben algunos que esta competencia del Estado está de una manera diluida en comunidades autónomas que participan en el plan de I+D, en el plan nacional. Por tanto no me referiré a otras cuestiones que aquí se han citado, pero que realmente las academias cuando se entienden por academias reales las reales academias las ocho academias que hay, pues ya están reguladas y pertenecen al Ministerio de Educación y Ciencia perdón y Cultura en este momento.

Pero aquí en esta comunidad, esta enmienda creo que es innecesaria, porque por la vía del patronato o por la vía de la fundación, pues tienen cabida todas, y si no como entes corporativos que se crean en base de las *universitas personarum* o de las *universitas bonorum*, que ya se contemplan en el artículo 11, que la terminología puede ser muy variada: cámaras comunidades colegios, patronatos, institutos, consejos juntas, en fin una terminología yo creo que muy amplia.

Régimen minero y energético. Hay una enmienda de Izquierda Unida la 231 que se refiere a esto. Bueno pues hay un carácter exclusivo del Estado en esta competencia, hay que reconocerlo. Y corresponden a las comunidades autónomas el desarrollo de estas cuestiones y así se ha hecho, por ejemplo, en función de la Ley de ordenación del sector eléctrico, donde se detallan las competencias que cada comunidad puede asumir.

Fondos de pensiones. También es una enmienda de Izquierda Unida importante una enmienda un poco mutilada porque la verdad es que hay que referirse a planes y fondos de pensiones porque realmente el instrumento es el plan con un fin que es el fondo. Por tanto la terminología tendría que ser ésa. En la Ley del seguro ya se explican todas las condiciones que corresponden a eso y cómo debe hacerse.

Bolsas de comercio. Las bolsas de comercio que también hay alguna referencia en dos enmiendas del Grupo Mixto, y a ellas se refiere realmente con alguna variación de supresión de que no se adecuen a las peculiaridades de esta comunidad autónoma. Pues yo creo que justamente es eso, o se adecuan a estas peculiaridades o no tienen objeto, la Ley del mercado de valores ya explica las condiciones para eso.

Y hay el tema de la Seguridad Social, hay muchas enmiendas la verdad, hay muchas pero antes de entrar en ellas yo quiero hacer también una reflexión, y creo que la tenemos que hacer de forma seria. Se viene aquí a la tribuna a decir que las pensiones en esta comunidad autónoma son las más bajas del Estado, cosa que no es cierta que con la media nacional hay una diferencia, pero hay que explicar acto seguido por qué eso es así, y eso es así sencillamente porque una pensión se cobra en función de dos requisitos, el primero, la base de cotización el segundo, los años de cotización; y, por tanto, si aquí hay un volumen importante de trabajadores que son fijos discontinuos y que trabajan no doce meses, sino seis meses, pues cobran en función de los seis meses. Y esto es lo que está en la norma, y no es un invento del Partido Popular. Esto es con anterioridad, por tanto ya está establecido.

Los sueldos de Cantabria, del País Vasco, que son los mayores, los del País Vasco, seguidos de Madrid obedecen fundamentalmente a que son sueldos de la industria, y cuando uno mira las tablas de la media de los sueldos de industria ve que están muy por encima de los sueldos de los servicios o de los sueldos de la agricultura. Y eso es una realidad, aquí hay poca industria y por tanto los sueldos en el País Vasco son mayores en función de eso no de otras cosas. Yo creo que las cosas hay que explicarlas bien, porque incluso sólo faltaría que el Partido Popular fuera el causante de que las pensiones aquí sean las más bajas, eso está pasando desde hace ..., desde siempre, y no es el Partido Popular el que ha hecho con las pensiones eso, sino todo lo contrario, después del Pacto de Toledo con las fuerzas políticas, se comprometió, a pesar de las amenazas que había de que les quitábamos las pensiones a nuestros padres y a nuestros abuelos, hemos hecho todo lo contrario, subir las pensiones, y el poder adquisitivo se ha mantenido y ganado en función de la inflación.

Bueno. Seguridad Social, aquí se está hablando de muchas cuestión también, se está hablando del Insalud se ha hecho alguna referencia a él y yo creo que he hecho alguna que no conviene tampoco reiterar, pero la verdad es que todas estas competencias que se piden están en contra, un poco, del principio de la caja única, de la solidaridad entre las regiones etc., etc. Y eso de políticas activas de empleo, tampoco acabo de entenderlo, porque cuando vas a la tabla del 148 y 149, esa competencia no aparece. Hay una recomendación del Tribunal Constitucional que dice que por favor se homologuen las competencias para saber de qué se habla, porque en estas cuestiones, hay que saber de qué se habla.

Me acaba de encender el presidente la luz, y creo que para resumir, diría una cosa muy sencilla, y es que las competencias que se fijan en los artículos 10, 11 y 12 son las más adecuadas, bien es verdad que se podría disfrazar alguna, disfrazar del 12 al 11, diciendo "sin perjuicio de lo que corresponda al Estado", pero al final nos estamos engañando nosotros. Al final es una competencia de (...) ejecutivo, (...), y por tanto, aquí no hay nadie más autonomista que otro, porque aquí, eso de ver quién es más autonomista, pues yo creo que tampoco, yo creo que aquí esa guerra de autonomismo, de quién defiende más a esta tierra, yo creo que la defendemos todos como creemos que tenemos que defenderla, ¿verdad?, y referirse al año 91, yo no lo pensaba hacer, porque en política hay que mirar siempre a futuro, saben ustedes que de mirar al pasado uno puede quedar convertido en estatua de sal, entonces, al futuro. Por tanto, el año 91 es un año especial, es un año ..., no, no, es un año de elecciones evidentemente, pero además de eso, hay que verlo en un contexto, y ¿cuál era el contexto del 91?, la sequía de transferencias, una sequía absoluta, en palabras más duras, más duras pero verdaderas, un estado de sitio y un toque de queda al proceso autonómico ...

(Remor de veus)

... no, he dicho que eran más duras, no demasiado duras, más duras, y por tanto eso es lo que pasaba, ¿qué sucedió?

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Diputat per favor.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Acabo enseguida, Sr. Presidente. Yo decía que había que animar un poco el debate y lo intento animar, porque ...

EL SR. PRESIDENT:

Crec que ho ha aconseguit, però vagi acabant.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Entonces ¿qué pasó? Pues un proceso de reacción contra eso. Por tanto, en el 91 se hizo un estatuto de autonomía de máximos, de máximos pensando que alguna cosa recortarían sobre todo, y de forma especial, nosotros, del 91 hay muchas cosas que habrá que plantearse en su momento, policía autonómica y tal, que aquí lo han planteado, yo lo dejo para el debate tercero, que hay unas enmiendas que creo que cuadran mejor con ese debate, y en fin, creo que en definitiva referirse al pasado no conduce a nada, salvo a la frustración (...), y yo quiero referirme más al futuro, a este paso adelante que se da hoy paso importante y no el último.

Gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies.

Passam al debat ... Sr. Grosske.

EL SR. GROSSKE I FIOL:

Sí moltes gràcies, Sr. President. Hi ha hagut una al·lusió per part del Sr. Jaén, i no és per entrar en el debat de fons, però sí que hi ha una qüestió conceptual que crec que és interessant. Ve a llum precisament d'aquesta referència que vostè ha fet sobre la participació de les comunitats autònomes a través de la conferència sectorial en tot el procés de construcció europea. Crec que aquí hi ha una diferència conceptual, crec que és interessant en fi enmig d'un debat que estan acursant una mica forçadament que realment hi ha poc debat, de vegades quan es troba una cosa d'aquestes val la pena detenir-s'hi. Simplement una reflexió.

Jo crec que hi ha una diferència fonamental respecte de la naturalesa del que estam tractant, un estatut d'autonomia no és una cosa qualsevol, és l'expressió en termes jurídics dels drets polítics d'aquesta comunitat autònoma, és l'expressió dels drets polítics dels ciutadans que nosaltres representam i això és extraordinàriament important i extraordinàriament solemne. Per tant, si nosaltres tenim dret de participar en el procés de construcció europea, informant, suggerint, essent escoltats en tot el que siguin els tractats internacionals que ens afectin, això ha de ser al nostre estatut; i a això no ens ho supleix el fet que conjunturalment a nivell d'estat s'arbitrin una sèrie d'instruments com siguin la conferència sectorial o d'altres que, de la mateixa manera que s'han posat es poden llevar i que en qualsevol cas, de cap manera, insistesc, no supleixen el fet que nosaltres a la nostra carta magna de les Illes Balears hem de tenir reconegut com un dret el fet de participar en el procés de construcció europea i dels tractats internacionals que ens afectin. Jo crec que quan vostè situa en un mateix plànol aquest estatut i una normativa d'àmbit estatal que pugui regular la participació de les comunitats autònomes en aquesta matèria, jo crec que efectivament, enfocam el tema d'una manera radicalment distinta. Nosaltres pensam que ara estam parlant dels drets dels nostres conciutadans, i això és una cosa realment important i realment solemne.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sí, Sr. Alorda. Té vostè la paraula.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President. També per fer referència només al primer punt del debat, perquè no li citaré totes les competències que sí que figuren a altres estatuts i que vostè deia que no, per exemple, crèdit i assegurances, País Basc i Catalunya. Només li faré la referència a la Padània, jo no he acabat d'entendre si, com que tots som iguals d'autonomistes, i nosaltres som padenecs vostè també, no ho sé.

Les propostes que hem fet nosaltres avui, un altre dia podríem parlar del sostre que voldríem si no hi hagués Constitució Espanyola, però avui parlàvem de les esmenes que ens equiparaven a Catalunya, País Basc, Galícia, i la veritat és que la comparança Fraga-Bossi no m'ha acabat de lligar, supòs que ho ha intentat, no?, perquè el que li demanam és que ens aprovi el que els altres tenen publicat al BOE, i fa vint anys, vint anys. Per tant no sé on ens surt amb les seves hipòtesis del que pretenen els altres grups, pronuncii's sobre el que han presentat els altres grups, està publicat al BOPIB, que bàsicament és copiar el que els altres tenen al BOE. Surti amb altres coses perquè no arribarem a saber de què parlam.

Tampoc no m'ha escoltat quan li he dit, precisament, que com que som un país petit moltes coses les hauríem de pactar, i és clar, la diplomàcia l'he anomenada com una de les coses que no posarem, no tenim cap pretensió des del PSM de tenir representants a la Patagònia, no, volem pactar a nivell europeu, perquè venim d'una cultura del pactisme que ens permet des de la suma d'unitats petites arribar molt envant. Aquesta és la nostra postura la seva no, és la que coneixem com jacobina, i vostè li digui com vulgui, li digui com vulgui, però que vol dur cap a les centralitats tota la presa de decisions.

En qualsevol cas, i ja que ha fet una referència al futur i ha fet una referència a un himne magnífic de la Padània, li diré que l'himne de Mallorca que és *La Balanguera*, hi fa una certa relació amb el futur, diu: "Sap que la soca més s'enfila com més endins pot arrelar". Però vostès estan encabotat a segar les arrels a aquest arbre.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Sr. Jaén per tancar la qüestió.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Muchas gracias, Sr. Presidente. Dos referencias, una al Sr. Grosske, que yo he entendido perfectamente sus palabras cuando las expresaba desde la tribuna, perfectamente, y que hay diferencia, evidentemente, entre lo que el propone del Estatuto y la ley que regula la conferencia sectorial de asuntos europeos. Pero hay otros muchos estatutos, muchísimos, en los cuales esto no figura, y que, por tanto, cuando se conforma la voluntad del Estado en cuestiones europeas, todas las comunidades que tienen competencias determinadas y que han supuesto en cierta medida una recogida de competencias para trasvasarlas a la Unión Europea en función de cesión de soberanía, pues esas comunidades autónomas participan y dan su parecer y además están obligadas por la Ley 30/92, creo recordar, en un plazo de quince días, creo, para suministrar la información correspondiente que se les solicite. Se podrá discutir el rango evidentemente, donde tiene que estar, pero a mí me parece que es innecesario, innecesario, a usted le parece todo lo contrario, que tiene que estar aquí, y en el Estatuto nos parece que no es preciso que esté.

En cuanto al Sr. Alorda, siempre nos ponen de modelo a Cataluña y al País Vasco, pero es que las Islas Baleares no son ni lo uno ni lo otro, son las Islas Baleares, la historia del País Vasco, la historia de Cataluña es otra, es distinta, son cosas distintas, son procesos autonómicos distintos, me refiero en España. Arrancan por una vía distinta a la nuestra, con unos requisitos muy exigentes que aquí no se cumplieron y, por tanto, con una historia autonómica, con estatutos plebicitados y con gobiernos, el gobierno vasco, durante la guerra, en el año 36, estaba constituido, e incluso el gobierno español de la República tuvo su sede en Barcelona durante algún tiempo. Yo creo que no nos podemos comparar a estas cuestiones. El tiempo irá diciendo en qué medida los avances son oportunos que se hagan, y a nosotros nos parece, como antes comentaba, que éste es un proceso que no tiene parada, no tiene marcha atrás ni tampoco parada y que, por tanto, estamos caminando en esa línea de sumar competencias día a día y de construir esa comunidad de esa manera.

Todo lo demás que se diga, si ustedes piensan otras cuestiones, como antes yo comentaba en un tono un poco irónico, sé que las pueden pensar y no está prohibido pensarlas, porque la Constitución no prohíbe los sueños, porque los sueños -como dijo Calderón- sueños son, y, por tanto, no hay nada más que decir. Gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Passam al debat número 3, fins a l'article 17. El Grup Mixt té presentades les esmenes 497 a l'article 14, 500 a l'article 17, 427 a l'article 17bis, 426 a tractats internacionals. Per defensar aquestes esmenes, té la paraula la portaveu del Grup Parlamentari Mixt, Sra. Munar, per un temps de deu minuts.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Començarem amb el final que ha tingut el Sr. Jaén quan ens deia, molt lògicament i per una regla de tres molt clara i contundent, si a les Balears es cotitzen sis mesos dels dotze, és lògic que després es cobri menys, jo crec que és una regla de tres claríssima, i li don tota la raó, només és que ens agradaria que aquesta regla de tres s'aplicàs en tots els temes d'una manera igual. Com que som la comunitat autònoma que més aportam a nivell d'estat, ens agradaria també rebre més a nivell d'estat. Crec que seria una justa regla de tres compensatòria. Sobretot si tenim en compte que el pressupost previst en Sanitat de les Illes Balears és el més baix de tot l'Estat, que el pressupost previst en Educació és el més baix de tot l'Estat, que el pressupost en carreteres és el més baix de tot l'Estat, que cada mallorquí paga 950 pessetes en taxes aèries cada vegada que sortim de l'illa cosa que significa un cost afegit, en definitiva aportam molt més del que després se'ns torna, per tant no ens han d'aplicar les regles de tres simplement en allò que ens va en contra, que les apliquin en tot o, si no, que no les apliquin en res.

És per això que des d'Unió Mallorquina defensam i mantenim unes esmenes pel que fa als articles 13, 14, 15, 16 i 17, és a dir, el tercer bloc que avui defensam en aquests moments de reforma de l'Estatut. Unes esmenes que no entenem per què hem de defensar aquí, perquè ja estaven aprovades a la ponència de la reforma de l'Estatut, ja havien estat admeses a tràmit pel Ple d'aquesta cambra, i no entenem per què el Partit Popular, amb la seva acostumada incoherència, com hem vist en tots els articles anteriors, ha eliminat després en comissió.

La primera esmena d'aquest bloc, la 426, fa referència a l'execució dels tractats i convenis internacionals en tot allò que afecti les matèries introduïdes a la seva competència segons l'Estatut, un precepte estatutari que ha passat de tenir un article propi a integrar un apartat del bloc de competències d'execució a l'apartat 1 de l'article 12. I és que el PP demostra amb aquest canvi el seu sentit que és realment contrari al que és l'autogovern i al que és l'autonomia, del que significa la paraula subsidiaritat o, el que és el mateix, el que significa el precepte del que pugui fer l'administració competent, que no ho faci un altre. Per tant, l'esmena presentada per Unió Mallorquina té aquest sentit: fer de la Comunitat Autònoma, fer de les seves institucions l'administració que sigui competent per aplicar les polítiques que emanen de les institucions internacionals, no sols en el que es refereix a tractats, també en l'aplicació de les polítiques europees que tant afecten matèries que han deixat de ser competència de l'Estat i que en aquest moment ja són competència de la Comunitat Autònoma.

Quin sentit té que una vegada l'Estat ha transferit les competències a la Comunitat, després els organismes internacionals legislin, d'alguna manera ens afectin i no puguem dir res les comunitats, és en definitiva, tornar enrera. No té en absolut cap sentit.

L'agricultura. L'agricultura n'és un bon exemple. Un capítol fonamental de la política europea. Avui per avui és l'Estat qui decideix, per exemple, el repartiment de la quota lletera fixada per Brussel·les, i quina casualitat, mai, mai, mai no se'n beneficien les Illes Balears. Nosaltres teníem una de les millors cabanes vaccines del món, però a poc a poc perd tot el seu mercat i, una darrera l'altra, tanquen. El mateix podríem dir d'altres temes com el raïm o el vi de Mallorca, el qual ha patit una reconversió brutal, ordenada per la Unió Europea, amb caràcter general, per a l'Estat, però que aquí, a Mallorca, l'Estat, de qualque manera, no la hi ha pogut aplicar d'una manera beneficiosa, i ha hagut de ser una vegada més l'economia privada, el sector privat, qui hagi fet que se n'hagin pogut sortir.

Però a més, l'esmena d'Unió Mallorquina va més enllà, perquè en el seu apartat segon estableix el dret de la Comunitat a participar en el sí dels organismes i grups de treball de la Unió Europea, sempre que s'hi tractin temes d'interès per a tots nosaltres, i creim que aquest és un concepte important del concepte d'autonomia que tant ens ha diferenciat i ens diferencia, avui per avui, el Partit Popular d'Unió Mallorquina.

Mentre el Partit Popular, amb el seu president, a què donen suport, fa gala de la seva concepció provinciana, perquè continuen amb allò de *la familia, el municipio y la provincia*, i no són capaços d'avançar més, doncs, en dedicar-se a fets tant tristes, tan vergonyosos per a la nostra comunitat com asseure's per signar documents a Madrid amb *las comunidades uniprovinciales*. Quin sentit té que una comunitat com la nostra, la de les Illes Balears, amb llengua, cultura, història, tradicions, dret civil, institucions de govern de fa 700 anys, s'assegui amb la comunitat de Múrcia o de Madrid?, què ens uneix a aquestes comunitats, que no sigui qui hi governa en aquest moment? Res, Sr. Jaén.

Tampoc no té cap sentit que una comunitat autònoma en un moment determinat vulgui estar en la *Federación de Municipios y provincias españoles*. Quin sentit té que una comunitat autònoma es vulgui apuntar a formar part de la *Federación de municipios y provincias*, de la qual ja formen part els diferents municipis i províncies? La concepció provinciana que té el Partit Popular.

Unió Mallorquina sol·licita la participació de Mallorca, de Menorca, d'Eivissa i de Formentera en el procés de la construcció europea, que és el futur, no amb Múrcia i Madrid; la participació en totes i cada una de les seves institucions, ja sigui a través de coalicions nacionalistes, ja sigui demanant un canvi de les circumscripcions electorals, les quals nosaltres creim que haurien de ser per comunitats, o ja sigui en proposar la participació, com proposam en aquesta esmena, de la Comunitat Autònoma en el sí de la Unió Europea, i això fa por, això fa por a la mentalitat provinciana i de cacic del Partit Popular, fa por a la seva direcció centralista a Madrid, que diuen "si creixen els partits nacionalistes, si el nacionalisme funciona, no governarem mai, no ens deixaran mai practicar la política, aquesta política tan dretana i tan poc autonomista que nosaltres mantenim".

Per això, avui demanam, mitjançant una esmena, el que ja fan diferents estats, el que ja tenen altres països europeus, com és l'alemany. Ja els *landers* participen en les reunions de treball dels organismes europeus. No és cap cosa nova. Els *landers* alemanys tenen representants permanents en els grups de treball i en les direccions generals de la Comissió europea. I, com tots sabem, avui per avui, Alemanya és la primera potència econòmica d'Europa. I per què nosaltres, que també en som, no hi podem participar també? Doncs, perquè vostès, senyors del Partit Popular, no volen que això sigui així, no els interessa participar-hi perquè no es volen enfrontar amb el seu partit de Madrid.

També a l'Estat espanyol hi ha una comunitat autònoma, amb la qual compartim trets comuns, que ha aconseguit introduir aquest precepte dins el seu ordenament estatutari. És a dir, no inventam res per a la nostra comunitat que no tinguin altres comunitats paregudes a la nostra; en concret, em referesc a la Comunitat Autònoma de Canàries, i si ho té Canàries, per què hem de renunciar nosaltres a tenir-ho?

Jo diria que la diferència és que a Canàries hi ha un govern fonamentalment nacionalista, hi tenen uns representants al Congrés, hi tenen un grup parlamentari, i en el Senat i en el parlament són imprescindibles perquè el Sr. Aznar sigui president.

Nosaltres, en canvi, què tenim? Doncs, nosaltres tenim que uns representants donen suport al Sr. Aznar, també allà, però que no els escolten, no els escolten en absolut, el que sí fan des de Madrid amb els nostres presidents és, quan els interessin, els canvien. Això és realment el que contenen vostès, el Partit Popular, a nivell de Madrid.

No obstant això, pareix que els agrada estar sotmesos a les directrius de Madrid, a tenir content el Sr. Aznar, no sigui cosa que no vagin a les pròximes llistes, i a acceptar qualsevol cosa, encara que sigui en detriment dels interessos de la nostra comunitat.

Finalment, el tercer punt d'aquesta esmena fa referència al dret de la Comunitat a ser informada en el procés d'elaboració de tractats i convenis internacionals, de les negociacions d'adhessió, amb el dret que almanco la Comunitat hi pugui donar el seu parer.

Aquest punt té una finalitat molt clara, que és tenir informació de primera mà, capacitat de conèixer, participar i defensar els nostres interessos, per exemple, en l'elaboració del nou tractat que és a punt de ser modificat, el Tractat d'Amsterdam. No ens n'assabentarem, ara, el que sí passarà, com passa sempre, és que qualche hi ha qualche reconeixement, com el darrer, a la insularitat, que, per cert, s'ha volgut capitalitzar per part del Govern balear amb el famós *Informe Viola*, quan realment tots sabem que aquest informe deriva de les esmenes de modificació del tractat introduït en el seu moment pel Govern grec, a les quals donava suport la coalició nacionalista, en defensa d'un tractat més just, amb aprovació d'esmenes d'Unió Mallorquina, les quals, per cert, vostès no es varen assabentar que s'havien aprovades, i varen voler fer seu el que era un informe d'un senyor tan balear que es diu Vincenzo Viola.

Per això hem fet dins aquest marc legal la presentació d'unes esmenes que jo crec que faciliten la participació de la nostra comunitat dins la construcció europea, però una participació de veritat, una participació positiva, no a través de dir que són seus èxits i esmenes que res tenien a veure amb el Govern balear i sí amb altres governs que defensaven la insularitat.

Ja sabem que no serà aprovada aquesta esmena. Sabem que el seu provincianisme i el del seu president els condueix més a fer actuacions planyívoles davant el Comitè de regions o a demanar davant les institucions europees que a realment exercir un dret, al qual podrien, a través d'una modificació d'aquest Estatut, però Unió Mallorquina tenim l'esperança, el convenciment, que si en un moment determinat Canàries ha estat capaç d'institucionalitzar canals de participació amb Europa, les Illes Balears també ho faran. Si no ho fan en aquest moment, jo faran quan hi tinguin un govern nacionalista convençut i amb capacitat d'articular un veritable projecte polític econòmic i social que sigui capaç de defensar els interessos d'aquesta comunitat el proper segle XXI.

També hi ha una altra esmena que es refereix a...

(El Sr. Vicepresident primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sra. Munar, ha ultrapassat el temps amb bastants minuts.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Ho faré, Sr. President.

...amb competències en matèria de seguretat ciutadana, de creació d'una policia autònoma.

Hi tenim un territori limitat, hi ha un grau d'inseguretat ciutadana important, si tenim en compte l'escassa població que hi ha, i hi tenim una escassa extensió territorial. Per tant, creim que necessitam articular polítiques globals de prevenció i de seguretat ciutadana. No entenem per què hem de renunciar a tenir una policia pròpia. No entenem per què des del Govern de l'Estat ens han de controlar. No entenem per què necessitam que la Delegació de Govern exerceixi competències que podríem exercir nosaltres. És clar que vostès opinen altres coses, i som bens conscients que per petites manifestacions o per qualsevol desajustament d'allò que vostès creuen que ha de ser la resposta del poble al seu govern i al seu president, demanen l'ajuda del Govern, de la delegada del Govern, perquè els eviti manifestacions de jovenets i tinguin la mà protectora des de la Delegació de Govern. Per tant, no ens sorprèn que el Partit Popular no accepti aquesta esmena, no hi vulgui tenir una policia autònoma pròpia i que estigui d'acord, una vegada més, de dependre de la famosa *Policia Nacional*. És clar que, la veritat, tampoc ens estranya que no hi vulguin una policia autònoma, perquè no es posen ni d'acord sobre un unitat honorífica de la Policia Nacional que tendria com a funció, difícil i complicada, protegir el Consolat de Mar i dels voltants, menys s'aclaririen si hi haguéssim de tenir una autèntica policia autònoma.

Ara bé, com a nacionalitat històrica, aquesta comunitat ha d'aspirar al màxim sostre competencial, i, sens dubte, la seguretat ciutadana, en tenir pròpia policia, de qualque manera fa que el ciutadà se senti més segur, s'identifiqui més amb la seva comunitat, i és una reivindicació normal, lògica, de qualsevol comunitat autònoma que vulgui aquesta autonomia plena i que, de qualque manera, vulgui tenir una normalitat política, una normalitat institucional i una normalitat social. En tenen altres comunitats del nostre estat. No entenem per què en aquest moment, que ja en té Catalunya, que ja en té el país basc, que l'han aconseguit incorporar altres comunitats com pot ser Canàries, nosaltres, una vegada més, ens hem d'autolimitar i hem de dir que no a la capacitat de poder tenir-hi una policia autònoma pròpia.

Una vegada més, tenim dificultats per acceptar que som una comunitat de primera, tenim dificultats de voler tenir un autogovern, perquè ens fa por, o fa por a alguns grups, que això sigui així. De cada dia més, això faria que hi hagués...

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Munar, li prec que acabi, perquè s'ha passat de varis minuts, i, si no, li hauré de tallar el temps.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Molt bé, Sr. President. Acabo dient que, de qualque manera, ens fa por, a alguns dels grups que hi ha en aquesta cambra, que tot això fos possible, tenir totes aquestes competències, perquè estam convençuts que des del moment que tots fóssim conscients del que som, de qualque manera algun partit deixaria de tenir, no ja majories absolutes, sinó tan sols majories. Gràcies, Sr. President, i moltes gràcies per la seva amabilitat.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Munar.

Per part del Grup d'Esquerra Unida de les Illes Balears, s'hi mantenen les esmenes 226 i 242. Per defensar-les, té la paraula el Sr. Grosske.

EL SR. GROSSKE I FIOL:

Intentaré, Sr. President, senyores i senyors diputats, compensar la facúndia de la Sra. Munar amb una exposició breu de defens de dues esmenes, que són les que mantenim en aquest bloc temàtic en què s'ha subdividit el debat, les quals fan referència a dues competències que, d'altra banda, ja han estat esmentades al llarg del debat, el tema de la policia i el tema de la participació de la nostra comunitat autònoma en tot el procés de tractats internacionals i, particularment, en el procés de construcció de la Unió Europea.

No vull estendre'm en l'anàlisi dels termes amb què es formulen aquestes esmenes, que són, definitiva, termes que són emprats a d'altres estatuts d'autonomia, perquè aquí els *muntanyars* som, en el fons, bastant possibilistes i no fem altra cosa que reclamar per a les Illes Balears allò que d'altres comunitats tenen reconegut, i a la millor a la meua intervenció final de posicionament caldria analitzar una mica per què els altres obtenen coses que aquí no s'obtenen.

En qualsevol cas, vull fer èmfasi en una qüestió, abans s'ha suscitat el debat amb el representant del Partit Popular, i supòs que amb la cintura dialèctica, com a mínim, que ostenta el Sr. Jaén, seria impossible dur-lo al redol de reconèixer que és absurd plantejar en un mateix plànol allò que és el reconeixement d'un dret d'aquesta comunitat autònoma a través de l'instrument legal per fer-ho, que és l'Estatut d'Autonomia, comparar-lo i suplir-lo amb una regulació de caràcter estatal; és tan absurd com si a la Constitució Espanyola algú hagués dit: "No, no és necessari regular el dret d'associació perquè tanmateix hi ha una llei d'associacions que regula aquesta qüestió". No em serveix per a res que ara mateix hi hagi una conferència sectorial, o dues o tres, que regulin aquests temes. Aquesta comunitat té dret a participar en el procés de construcció europea i en l'elaboració de tractats internacionals, per tant, això ha d'estar reconegut a l'Estatut d'Autonomia, i tal volta aquesta perspectiva distinta és allò que fa que uns siguin més autonomistes i d'altres, manco; quan un realment pot defensar que un estatut d'autonomia es pot explicar en funció d'una sequera del procés de transferències, perquè..., en fi, com una resposta conjuntural a una política concreta d'un govern estatal.

Però, on anam a parar?, és a dir, o sigui, que de veritat aquí hi ha hagut grups polítics que han defensat esmenes a l'Estatut d'Autonomia, que han defensat competències per a la nostra comunitat, no perquè s'ho creguessin, sinó com una resposta al fet que el Govern de l'Estat en aquell moment no era generós amb les transferències?, és això el que haurà quedat escrit en el *Diari de Sessions*? Això són autèntiques barbaritats, autèntiques barbaritats polítiques.

Sobre el tema de la policia, efectivament, és una competència fonamental, i simplement vull remarcar una qüestió, quan el Sr. Jaén diu: "Fins i tot és plantejable per al futur, no ho descartam, però ara no és possibilista plantejar aquesta qüestió", jo simplement vull remarcar una cosa, està estenent el certificat que és cert allò que d'altres grups hem plantejat en aquest debat, és a dir, la posició del Grup Parlamentari Popular i, en definitiva, jo crec que la posició dels grups parlamentaris que donaran suport a aquesta reforma, és una posició de submissió a unes consignes que vénen des del centre de l'Estat, a mi no m'agrada anomenar Madrid perquè em sembla demagògic, a més, és irritant per als madrilenys, que són una gent molt simpàtica; això és una política de submissió a això, perquè, si no, no s'entén en absolut. Què vol dir que no és possibilista?, què ens impedeix, a nosaltres, fer possible el fet que a l'Estatut d'Autonomia s'hi reculli el dret a tenir una policia autònoma?, i si després, a les Corts Generals, ens vénen amb retalls o amb dificultats, ja ens hi barallarem, i a la millor ho perdem, però què vol dir això que no és possibilista?, què vol dir això d'arriar les banderes abans de donar la batalla?, perquè realment no es dona una batalla, perquè realment no s'és en un procés des d'una comunitat autònoma per fer avançar els seus drets polítics, s'és en un procés d'acompliment d'una instrucció política que ve d'uns estats majors dels partits majoritaris a nivell d'estat que han dit "els dels 143, *un paso al frente*", i aquí estam donant avui, amb aquest debat una mica confús i una mica llarg, *el paso al frente*, amb la quantitat, amb la mesura, amb la distància que ens han explicat que s'havia de donar, i això realment és un procés trist, decebedor i que, òbviament, explica la posició negativa d'alguns dels grups d'aquesta cambra a donar suport a aquesta reforma, no perquè no es reconeguïn els tímids avanços que es produeixen, sinó com una actitud de denúncia entre el que és un procés de reforma de l'autonomia fet des de l'autonomia, per avançar en l'autogovern, i un procés de reforma de l'autonomia que és simplement el compliment d'una instrucció que ve d'un disseny estatal de desenvolupament de l'Estat del Títol VIII de la Constitució, que és el nostre cas. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Grosske. Per part del Grup Nacionalista-PSM, té la paraula el Sr. Alorda.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. En aquest bloc, el nostre grup hi manté tres esmenes a tres articles, a l'article 15, al 16 i al 17, respectivament.

A l'article 15, referit a les competències en educació, hi proposam que l'Estatut reculli que la llengua pròpia, la llengua catalana, sigui la llengua d'ús preferent de l'ensenyament, l'única llengua pròpia que tenen les Illes Balears, segons l'Estatut, hi sia la llengua preferent. Creim que és l'única manera de tenir una escola immersa en la pròpia realitat i que sigui un veritable focus de cohesió social. Cal, en aquest sentit, que utilitzi la llengua cel país. Jo crec que no aspiram ni que el Sr. Verger ni que el Sr. Jaén Palacios i tot ho entenguin, després de les seves intervencions d'avui al matí, però sí que són unes reivindicacions molt sentides per amples sectors de la ciutadania.

A l'article 16, s'hi pretén avançar obertament cap al model que Manuel Fraga anomena d'administració única, això és, que malgrat determinades matèries ls hagi de regular l'Estat, la seva aplicació sobre el territori de les Illes Balears s'ha de comanar a l'Administració autonòmica, bàsicament, entenem nosaltres, a l'Administració insular i, fins i tot, a la municipal. És el principi que el Tractat de Maastricht denomina de subsidiarietat i que ha suposat que l'Administració europea, la burocràcia europea, no es desplega per tots els estats membres, sinó que l'Administració de l'Estat, l'Estat entès com a *guesamtstaat*, és a dir, amb un sentit ample i no d'administració central, és qui ha d'aplicar i executar la normativa europea sobre el seu territori, que creim que és el model a seguir, en nom de l'eficàcia, i treballar per mirar d'eliminar la duplicació d'administracions, i en especial els reductes d'administració centralista, allunyada de la ciutadania. Creim que l'objectiu que ens hauríem de fixar és que l'Administració perifèrica de l'Estat quedi reduïda a la mínima expressió.

Atesa la redacció constitucional, som conscients que en el llistat de l'article 149 és difícil incardinar-hi aquesta proposta de l'article 16 que duim aquí, tan sols podem confiar en una mena de delegació graciosa per part de l'Estat. És, al cap i a la fi, la fórmula que ha cercat i que ha trobat oportuna el PP per als ports i aeroports. Els ports i aeroports són competència d'interès general, són competència exclusiva de l'Estat, no se'ls pot atribuir la comunitat autonòmica, probablement a través del seu estatut, i això s'ha salvat amb "sempre que l'Estat no se'ls reservi"; probablement, això no vol dir res, vol dir que l'Estat es queda els ports i aeroports si vol, però s'entén que hi ha un plus de vocació autonòmica que reclama aquella competència. De fet, a l'actual article 16 s'hi diu una cosa que tampoc no importaria que es digués, i és que l'Estat podrà transferir, a través del 150, competències; ho diu la Constitució. Però creim que aquest voler-ho expressar explícitament a l'Estatut d'Autonomia ens dona, expressa, aquesta vocació d'exercir-les.

Per tant, creim que aquesta vocació i aquest reclam s'han de fer d'altres matèries, tant sigui de circulació de vehicles, per exemple, com partint de la base que nosaltres hem demanat policia pròpia, naturalment, Correus, telecomunicacions, transport aeri, etc. No cal dir que si hi hagués alguna possibilitat, la qual ja descart, d'entesa, reduiríem el llistat als límits que el Partit Popular o el Partit Socialista poguessin assumir. Creim que hi podem haver fet llarg, sense cap mena de problema, perquè com que té poques possibilitats aquesta esmena d'avançar cap a l'Administració única, doncs, tampoc no l'hem sedassada gaire.

A l'article 17, hi pretenem un redactat molt semblant al de l'Estatut de Catalunya, que és el que ha copiat amb un plagi, jo crec que bastant estricte, l'Estatut de Canàries aprovat el desembre de l'any 1996. És aquella esmena que pretén que als tractats internacionals hi hagi una participació de les comunitats autònomes, una participació, en el nostre cas, a tres nivells: En primer lloc, que a l'hora de celebrar tractats internacionals que afectin competències exclusives de la Comunitat Autònoma, el Govern, els òrgans d'autogovern siguin escoltats, que hi hagi una consulta, una audiència. En segon lloc, que una vegada signats aquests tractats, això no suposi una distorsió dins el repartiment constitucional de competències, constitucional del bloc de la constitucionalitat, per tant, Constitució-Estatut, perquè això podria afectar molt greument el nostre autogovern, allò que ha de garantir l'Estatut és que qui executarà com a mínim les competències pròpies sigui l'Administració autonòmica. Per últim, atès que no podem celebrar tractats internacionals i que ni tan sols amb una Constitució amb dèficits democràtics, al nostre entendre, que prohibeix convenis entre comunitats autònomes, o que han de ser tutelats per l'Estat, i els prohibeix, evidentment, si són externs, cosa que considerem aberrant, des d'una postura estrictament democràtica, però atès que no podem fer aquesta mena d'actuacions, com a mínim, les suggerim, i com que ja recull l'article 17 aquesta possibilitat, creim molt adequat que s'hi faci un esment explícit als temes lingüístics i al reconeixement dels costos de la insularitat. No podem oblidar, si volem un futur per a la llengua catalana, que som 10 milions de parlants, que n'hi ha que no són dins l'Estat espanyol i que convé tenir tractats internacionals que d'alguna manera ens reuneixin.

Per tant, el que nosaltres demanam una altra vegada més és que hi hagi una previsió estatutària, que la tenen els canaris, que la tenen a altes autonomies, i algú ens haurà d'explicar de bell nou per què el Partit Popular es conforma amb una delegació graciosa de l'Estat que per ventura, i de moment sembla que en part sí que ho fa amb una llei aprovada a Les Corts, a Madrid, que permet una certa participació. No és d'això de què parlem, estam parlant de competències pròpies, estam parlant que l'Estatut reculli allò a què tenen dret les institucions d'autogovern de les Illes Balears, no a allò que conjunturalment o que d'alguna manera vulgui donar o vulgui canviar l'Administració de l'Estat o el parlament, les institucions de l'Estat. Creim que aquest és el plantejament correcte, i això el demanam al nostre Estatut.

Per altra banda, he d'insistir que en tot allò que hi tenim, hi ha altres..., altres autonomies -perdó- que ja tenen aquestes competències, nosaltres hem de reclamar que hi tenim tot el dret. No entenem, si ja és trist caure, com aquest PP ni tan sols intenta pujar. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Alorda.

Per part del Grup Socialista, s'hi mantenen les esmenes 308 i 309. Per fer-ne la defensa, té la paraula el Sr. Triay.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Mantenim una esmena, que és un nou article, en cas que s'aprovàs, que fa referència a ordenació del trànsit, circulació de vehicles i seguretat vial, per tant, és una competència que correspon a l'Estat, dins el llistat constitucional, i que, per això, l'article que hem proposat té la forma de delegació d'acord amb l'article 150.2 de la Constitució, mecanisme excepcional, i que té el rang de llei orgànica, com exigeix la Constitució Espanyola, perquè l'Estatut d'Autonomia té rang de llei orgànica i, per tant, creim que és defensable que, tenint tots els requisits que l'article 150.2 de la Constitució requereix, estigui incorporat dins la pròpia reforma de l'Estatut d'Autonomia.

I com justificam una competència d'aquest tipus dins l'Estatut? Ho justificam en base al fet diferencial de la insularitat. Creim que una competència com la del trànsit a unes illes, per tant, on no hi ha una xarxa viària contínua amb altres territoris d'altres comunitats autònomes, aquí on totes les carreteres, precisament a causa d'aquest fet diferencial, són de la Comunitat Autònoma, l'Estat no hi té xarxa de carreteres, no hi ha carreteres de titularitat estatal; aquí on hi ha una motorització tan alta, molt superior a la mitjana; aquí on hi ha una economia turística que provoca uns trànsits, unes intensitats de circulació molt altes i, a més, internes absolutament, per tant, no de pas cap a altres comunitats autònomes, cap a altres territoris; creim que tot això fa que sigui raonable defensar la competència de trànsit com una competència delegada a les Illes Balears, les facultats d'execució, dins l'àmbit de la legislació de l'Estat, i, per tant, que la seguretat vial i la circulació de vehicles siguin competència de la Comunitat Autònoma, cosa que permetria, sense cap dubte, un resultat molt positiu, que és combatre des d'aquí, amb armes pròpies, amb un coneixement directe sobre el territori, aquesta alta sinistralitat viària que patim a les Illes Balears.

L'altra esmena que mantenim viva és la que ja s'ha defensada per altres grups parlamentaris, perquè, en termes molt pareguts, ha estat també mantinguda per Unió Mallorquina, pel PSM i per Esquerra Unida, que és la que fa referència al que són els tractats i convenis internacionals i als òrgans comunitaris, a les decisions dels òrgans comunitaris europeus, en el mateix sentit, o en un sentit paregut, com ho plantegen des de La Rioja a Canàries, amb expressions diferents però amb el mateix sentit, que la Comunitat Autònoma serà informada quan es negociïn i s'elaborin tractats internacionals que afectin els interessos de les Illes Balears; que la Comunitat Autònoma podrà sol·licitar, òbviament, al Govern de l'Estat la celebració de tractats o convenis internacionals que siguin d'interès de qüestions pròpies de les Illes Balears, en relació amb la insularitat, amb la nostra cultura, i que pugui participar en el si de les delegacions del Govern d'Espanya davant els òrgans comunitaris europeus quan es tracti de temes específics per a les Illes Balears, de conformitat amb la legislació de l'Estat sobre aquesta matèria. Crec que és una esmena que, la veritat, no acceptar-la per part del Partit Popular és una autèntica obcecació perquè altres comunitats, algunes amb especificitats i altres sense cap especificitat o singularitat, redactat d'una manera o d'una altra ho tenen recollit a les seves recents reformes d'estatuts d'autonomia.

En relació a les esmenes dels altres grups, volia fixar l'atenció en dues. Una és la que presenta el PSM en relació a una aplicació generalitzada de l'article 150.2; jo crec que, d'acord amb aquesta esmena, pràcticament totes les competències reservades a l'Estat serien executades pel Govern de les Illes Balears; aquest pot ser un disseny sobiranista, com ha defensat el Sr. Alorda, però no és un disseny federal: no existeix cap estat federal en el qual l'estat no existeixi, en el qual l'estat no tenguí competències, en el qual l'estat no tenguí funcions executives. Jo crec que si dibuixam o feim una lectura federal, ens n'haurem d'adonar del fet que un buidament de la funció executiva de l'Estat realment suposa una lectura absolutament distorsionada, i jo crec que absolutament deslleial, de la Constitució espanyola. Estam en un procés dinàmic, ho hem dit avui matí, aquest procés no es tanca, però aquest procés té unes limitacions; l'Estat té unes competències assignades a la Constitució, que hi ha un mecanisme excepcional, que és l'article 150.2, que permet perfeccionar qüestions, que permet resoldre, complementar determinades competències, però que no pot ser -entenem nosaltres- una porta oberta a l'infinit, un mecanisme d'alteració d'aquest disseny competencial, en una paraula, un mecanisme per reduir l'Estat a un caràcter estrictament simbòlic o eliminar-li totes les seves possibilitats d'actuació a tot el territori amb les competències pròpies que li han estat reservades constitucionalment.

En relació a la policia autonòmica només voldria fer dos comentaris. Diré que nosaltres mantindrem la mateixa posició que vam mantenir l'any 1991; per tant, flexibilitzam la nostra postura i la nostra postura serà d'abstenció, que tantes vegades s'ha dit aquí que l'any 1991 es va aprovar aquella reforma d'estatut sense cap vot en contra: idè el nostre vot no estarà en contra, tampoc, com no hi ha va estar l'any 91, perquè aquesta competència sigui per a la Comunitat Autònoma i, simplement, vull fer observar que resulta curiós el canvi d'actitud del Partit Popular. Ens ha explicat el Sr. Jaén que, en termes cubans, l'any 91 era el *período especial* i que, per tant, l'any 91 hi havia un estat de setge i que, per tant, l'any 91, contra els socialistes, era necessària la policia autonòmica. L'any 98, a favor del Partit Popular ja no és necessari. Jo, la veritat, mantenc la mateixa posició que l'any 91; efectivament no votaré a favor de la competència, ni en contra, però no acab de comprendre aquests canvis d'actitud en qüestions tan fonamentals com és aquesta de si la Comunitat Autònoma de les Illes Balears ha de tenir una competència d'ordre públic o no l'ha de tenir. Crec que ens hauria d'explicar un poc millor aquest estat de setge, fins a quin punt va alterar tota la capacitat de raciocini del Partit Popular l'any 91, que sembla que feliçment ha recuperat en algunes matèries; en altres encara continua sota els efectes d'aquell traumatisme que va sofrir en aquell moment. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay. Per part del Grup Popular i per fixar la seva posició té la paraula el Sr. Jaén.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Muchas gracias, Sr. Presidente. Señoras y señores diputados, veo que la Sra. Munar se incorpora a la Cámara y, por tanto, no pensaba decir nada pero, ya que está, sí que lo tengo que decir porque lo explicado en la primera intervención; no estaba presente y lo quiero reiterar porque veo que insiste en el cambio de posición del Partido Popular con referencia a la Proposición de ley que firmamos todos para el primer trámite de la toma en consideración. Y decía en la primera intervención del primer debate hecho esta tarde que ese texto (...) no nos comprometía a ninguno, a ningún grupo parlamentario, que era un texto que, en todos sus extremos, no nos comprometía, que estábamos conformes, como se decía en el escrito, en el encabezamiento del escrito, que a efectos de tramitación esto se hizo, y además recuerdo que se hizo por sugerencia de Izquierda Unida, que ponía ciertas retenciones en la redacción del escrito que habían de firmar los diputados para su trámite en principio. Por tanto, aquello lo suscribimos todos en su conjunto, pero no todo lo que había dentro del documento del trámite lo aceptábamos.

Yo tengo la impresión, Sra. Munar, que aquí el Gobierno tiene la culpa de todo, porque usted sale aquí a la tribuna y rápidamente, para cualquier motivo, pues es aquello de los italianos: "*Piove, porco governo*", es decir, aprovecha cualquier cosa para decir que el Gobierno hace esto o hace lo otro y lo hace mal.

No hay ninguna constitución provinciana, en este tema que debatimos. Yo lo que sí veo es que hay algunas reminiscencias regionalistas del siglo XIX, cuando Cartagena se alzó contra Murcia, ¿verdad?, y amenazó con no dejar piedra sobre piedra. Yo creo que estas cosas..., hemos pasado ya de todos estos temas, yo creo que ya estas cuestiones están muy superadas y, además, además, hay unas referencias expresas que hacen que tampoco las incardine en su contexto. Acusa usted al Gobierno de hacer relaciones, proyectos, con otras comunidades; por ejemplo ha citado Murcia, ahora que yo he tomado nota ha citado Murcia: hay un proyecto que es harto mediterráneo en el que participan la Comunidad Autónoma, la Comunidad de Valencia i Murcia para un desarrollo del turismo náutico. ¿Y qué?, ¿es que no es importante que Murcia y nuestra comunidad y Valencia tengan ese proyecto? Yo creo que es importante; usted lo critica.

Critica que el Gobierno asista a una reunión -no sé dónde fue- en la Rioja, creo recordar, que eran comunidades uniprovinciales y que querían estar presentes en la FEM; hay que explicar las cosas como son: esas comunidades uniprovinciales no tienen diputación, quedaron suprimidas las funciones y, como en Madrid, la Comunidad asumió las competencias de las diputaciones, como si aquí se hubiesen asumido las competencias del Consejo Insular de Mallorca, en aquel momento; hubiese sido una opción política que se podía haber sopesado. No digo yo que se hiciera, quiero decir eso, que en Madrid, en Cantabria, en la Rioja, en estas comunidades, en Murcia, las diputaciones desaparecieron; por tanto ahora estas comunidades no tienen representantes en la FEM. Nosotros sí que tenemos, porque el Consejo Insular de Mallorca está presente en la FEM, el de Menorca y el de Ibiza y Formentera. Por tanto el Gobierno asistió, pues eso, por cortesía, pero en modo alguno porque quisiera estar presente en la FEM porque ya están los consejos insulares; en modo alguno hay vocación municipalista de este gobierno, o provincialista de estar presentes allá. Yo creo que hay que explicar las cosas como son, porque si no se sacan de contexto y se acusa al Gobierno de cosas que no pretende.

Bueno, el tema de la lengua es un tema recurrente, y el catalán es la lengua propia y principal *de l'ensenyament a les Illes Balears*, y sólo falta que se añada "y el español es la lengua optativa a triar entre d'altres: *l'anglès, l'alemany, l'italià, el rus, l'àrab i el xinès mandarí*"; eso lo dicen muchos militantes del PSM, que suscriben y están presentes en esta asociación de *Aplec*; por tanto yo lo añado, es una coetilla que añadido que no figura en su enmienda, evidentemente, pero tampoco creo que deba estar en su pensamiento, ¿verdad?, que el español sea optativo a la altura del *xinès mandarí*; yo creo que el español, como lengua del Estado, debe tener una presencia más importante.

Bien, y yo creo que sobre temas internacionales -los tratados- ya hemos comentado al principio, yo no voy a entrar de nuevo, pero sí hay un tema de importancia sobre el que quiero hacer una reflexión: que me extraña que, viniendo del Partido Socialista, y más del Sr. Triay, que es una persona sensata, moderada, que estudia los temas con profundidad, pues yo creo que la enmienda 308 no casa mucho con el artículo 152 de la Constitución, porque el 152 de la Constitución dice: "El Estado podrá transferir"; su enmienda dice: "El Estado transferirá", o sea, porque haya una enmienda en un estatuto, a un estado ya le obligamos a una transferencia; esto no puede casar, son dos cosas que no tienen razón.

Pero bueno, (...) argumentos que todos sentimos, es verdad: en esta comunidad autónoma no hay una red de carreteras estatales, hay una sinistralidad importante...; ha dado muchas razones que nosotros compartimos y que en la comisión que creamos y que hicimos el informe correspondiente, ya lo pusimos en evidencia, pero yo creo que esto no está justificado. Se cita Cataluña y se cita el País Vasco en función de estas cuestiones y dice que ya hay temas de tráfico que también los llevan, pero es verdad que estas comunidades tienen una policía autonómica, que está regulada y actúa y, por tanto, Cataluña lo tiene por otra vía, por una transferencia, que lo normal no es modificar el estatuto, lo normal es una ley orgánica de transferencia específica. Yo no quiero decir que el tema no sea de interés, quiero decir que la vía estatutaria no es la apropiada para reformar el Estatuto e incluir esta competencia, esto tiene que venir por vía de ley orgánica independiente. Por tanto no hay paralelismo con eso, ni con Cataluña ni con el País Vasco.

Luego llegamos al tema importante de la policía autonómica. Es un tema importante, yo creo que esto todos lo hemos discutido y lo hemos dicho, y conocemos que nuestra constitución consagra un modelo descentralizado de policías autonómicas, esta es la realidad. Pero, ¿qué pasa?, pues, bueno, que hay que conocer un poco los antecedentes y a ellos hay que remitirse porque dan una explicación y justifican la realidad que existe. Hay una ley orgánica, la Ley orgánica que ustedes conocen, de fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, donde ya se explicitan los tres niveles que hay a este particular, y dice -no sé en qué artículo pero lo dice-: "Primero. Policías autonómicas ya creadas y en funcionamiento", estatutos que tiene esa policía autonómica ya creada y en funcionamiento, es decir, se refería, de una u otra manera, al País Vasco, a Cataluña i también a la Diputación Foral de Navarra que hacía tiempo tenía un cuerpo especial en Navarra. Segundo, estatutos que tienen policías autonómicas puestas en sus estatutos, pero no las quieren crear; y tercero, estatutos que no tienen ni una cosa ni otra. Esos son los tres niveles que hay en la Ley orgánica de fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado. ¿Y qué dice esta ley orgánica?, una cosa muy sencilla que ustedes deben saber, y es que por mucha policía autonómica que haya en un estatuto, puesta en el estatuto, la Ley orgánica impide que esa policía autonómica exista, porque sólo se permiten aquellas que estaban en funcionamiento con anterioridad a la Ley orgánica. ¿Por qué entonces Valencia, teniendo policía autonómica, Galicia y Canarias han ido al modelo de la adscripción funcional -no de la adscripción orgánica, sino funcional- de la unidad del Cuerpo de Policía Nacional? Pues en función de la Ley orgánica. Es decir, que ustedes dicen que hay que aprobar una enmienda, la mandamos a las Cortes Generales, se aprueba el Estatuto y la policía autonómica y a ustedes no les va a saludar aquí la policía autonómica porque no les van a saludar porque no va a haber policía autonómica, porque hay una ley orgánica que impide esa policía autonómica, y esa es la explicación, le den ustedes 40 vueltas, 50 vueltas y todas las que quieran, pero expliquen las cosas claramente, digan las cosas como son. Si aquí aprobamos policía autonómica -lo repito- no hay policía autonómica porque la Ley de fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, con carácter de orgánica, lo impide. Esa es la realidad.

Por otra parte, nosotros, que no somos federalistas, que no creemos en 17 estados en España, no queremos un estado federal, queremos un estado autonómico, que es lo que apunta la Constitución, pues no queremos 17 policías autonómicas, lo tenemos que decir así, de esta manera; en este momento, en este momento; en el futuro, *chi lo sa?*, porque el futuro..., ya veremos a ver qué pasa en el futuro, y por eso, en aras al consenso, conseguimos suprimir el artículo, creo que el 17.bis, que ya contemplaba ese convenio para ver si llegábamos un poco al acuerdo. Ustedes lo mantienen, pero la explicación racional, y está ahí, es esa, no hay otra: pongan o no pongan policía autonómica, policía autonómica aquí no puede haber mientras no se modifique la Ley orgánica de fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado.

Gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies. Passam al debat número 4, títol tercer, capítols 1, 2 i 3.

Per part del Grup Mixt s'hi mantenen les esmenes 507, 508, 510, 432, 512, 516 i 435. Per defensar-les té la paraula la Sra. Munar.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats i Sr. Jaén Palacios, realment cada dia un aprèn qualque cosa nova. M'alegro d'haver entrat per escoltar-lo i que em confirmi el que ja hauríem de saber tots a l'oposició i que no entenc com encara no hem après: que tot el que es presenta, per suposat, no s'ha de mantenir, i que un govern i un grup que té majoria en el Parlament presenti una proposta de reforma amb unes determinades sol·licituds de competències que, després, no volen, realment ens ha de semblar la cosa més normal del món; és que no entenc com teníem dubtes respecte d'això. Vostès tenen majoria absoluta, fan unes propostes i després diuen que no volen competències perquè ja els basten les que tenim, i això ens ha de semblar la cosa més normal del món. És que realment té tota la raó.

Tanta raó com quan diu que no hem de treure de context el que fa el seu govern i el seu propi grup, i li sembla la cosa més normal parlar de les comunitats uniprovincials, ficar en el mateix sac totes i cadascuna d'elles, posar un exemple que Múrcia, València i Balears formen part de la Mediterrània, cosa que ens sembla esplèndida, però no sé què hi fa Madrid, perquè no deu formar part de la Mediterrània, a no ser que ara també en formi part. Després parla que aquestes comunitats no tenen diputacions; no sé si *in mente* això significa que els agradaria que tampoc aquí no tenguéssim consells insulars, perquè sinó no veig la connexió d'una cosa amb l'altra, i després em diu també que tot això es va fer a la Rioja; no sé si també em vol dir que a la Rioja hi ha un bon vi, hi estam d'acord, però una cosa és totalment inconnexa amb tota la resta.

Qui treu les coses de context són vostès per justificar el que és injustificable; vostès aquí tenen majoria absoluta, en aquest parlament, havien presentat una reforma d'estatut que demanaven unes determinades competències, i ara renuncien a aquestes competències, i no hi ha cap motiu que justifiqui aquesta renúncia, a no ser la por -aquesta és la reforma de la por- que tenen als seus dirigents des de Madrid, perquè realment els comanden, perquè vostè aquí no pinten res i perquè estan en un estat permanent d'observació. Vostès ho saben, en són conscients, no volen molestar i per això s'han refet de tot allò que, en un moment determinat, varen defensar.

Des d'Unió Mallorquina continuam defensant el que vàrem dir des del principi i, concretant, direm que és l'apartat de l'article 28; nosaltres aportaríem un nou apartat que diu que el Parlament tendrà les funcions de control i de coordinació dels consells insulars dins l'àmbit de competències que hagin estat objecte de traspàs o delegació. Nosaltres entenem que són els parlaments que han de controlar els òrgans de govern, tant el Govern de la Comunitat com els consells insulars. És una esmena presentada en un sentit totalment positiu, amb voluntat de redreçar la dignitat i l'equilibri institucional d'aquesta comunitat autònoma, i és en aquest sentit que els responsables de la redacció de l'any 83 no varen preveure, perquè hi havia molt bona voluntat, una bona intenció que els va caracteritzar sempre, i no varen pensar mai en l'ús pervers i partidista que es pot fer des d'un govern que vol, a la vegada, controlar, a través de l'Estatut, els consells insulars. No varen preveure, en el moment en què varen fer aquest estatut, les disfuncions que sorgirien atorgant el control d'un poder executiu a un altre poder executiu. Ara hem pogut comprovar que això és així i, per tant, creim que és un bon moment per modificar-ho. Per tant, avui tenim una bona ocasió d'esmenar aquesta situació i de normalitzar una situació institucional que és totalment estranya i il·lògica.

Clar que és difícil que vostès puguin entendre que un poder no pot, de qualque manera, controlar un altre que sigui del mateix tipus i característiques, perquè no tenen encara clar que hi ha una divisió de poders entre l'Executiu, el Judicial, l'Executiu... Si no tenen clar el que són els principis bàsics de la democràcia, si no tenen clar el que és la divisió de poders, què els demanam nosaltres ara?, que un poder executiu no pugui controlar un altre poder executiu i que hagi de ser el Parlament que controli els governs?, és que realment els demanam unes coses que comprenc que els molestem, donat que vostès tenen majoria absoluta, i no sé per què no modifiquen el Reglament, també, i així almanco no ens haurien d'aguantar.

Nosaltres estam convençuts que el Parlament és l'única institució legítima i que està legitimada per exercir aquesta activitat de coordinació entre els consells en matèries d'àmbit interinsular i de les competències que ja hagin estat traspassades, perquè creim que el Parlament ostenta la representació de tots els ciutadans i ciutadanes d'aquesta comunitat. És per això que Unió Mallorquina presenta aquestes esmenes amb la lògica voluntat de dotar el Parlament de totes aquelles atribucions que li són pròpies com a cambra legislativa i com a cambra de representació popular.

D'altra banda, també presenta una altra esmena, una esmena que possibilita la Presidència de la Comunitat Autònoma, amb tot el risc que això suposa, perquè pugui dissoldre el Parlament de les Illes Balears. Aquesta esmena va estretament unida i relacionada amb les esmenes que mantenim i que tractarem de poder defensar en el proper debat referides a la separació de llistes i a la separació de condició de diputat i de conseller dels consells insulars. No té sentit, si això no és possible, donat que no pot, el president del Govern, dissoldre els diferents consells insulars. Per tant, és una esmena que va dirigida a la possibilitat de dissoldre el Parlament pel mateix parlament de les Illes si hi ha una divisió clara de llista en el Parlament i llista en els consells insulars. És una facultat, al nostre entendre, que cerca aconseguir un equilibri entre les dues institucions: per una part, el Parlament que controla i fiscalitza el Govern i, per altra, el propi Govern, desequilibris que hem pogut comprovar en els darrers temps, en concret en aquesta mateixa comunitat i a partir del 95, un any en què vàrem elegir tres presidents i que es produí un cert desequilibri, i que realment haguéssim tingut dificultats si s'haguessin produït fets que varen estar a punt de produir-se, com és, en un moment determinat, proposicions que mai no sabrem fins a on varen arribar per aconseguir que determinades persones quedassin als seus escons, inestabilitat que va suposar un augment del Grup Mixt, etc. Per evitar totes aquestes coses que en un moment determinat varen passar, creim que seria interessant que el president del Govern pogués dissoldre anticipadament el Parlament.

Com he dit, aquesta esmena ve justificada, precisament, per aquesta possibilitat de reforma que avui tractam de l'Estatut d'Autonomia, i per la reforma amb què estava d'acord el mateix Partit Popular en el seu moment inicial del fet que realment hi hauria una divisió entre les dues llistes: una al Parlament i una als consells. Si això no és així, aquesta esmena no té ja molt de sentit, donat que serà impossible la seva aprovació. També vull dir que creïem que era important que s'aprovassin aquestes dues millores que, de qualque manera, creïem que no hi hauria inconvenient pel que havia dit el Partit Popular des del principi, però ara veim que estan totalment desfasades perquè no hi ha cap voluntat de divisió de llistes ni cap voluntat, tampoc, de millorar substancialment aquest estatut d'autonomia.

Gràcies, Sr. President.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada.

Passam al debat de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, la 251 a l'article 18, la 252 a l'article 20, la 254 a l'article 23, vot particular a l'article 24.4, esmenes 255, 256, 257 a l'article 24, la 258 a l'article 26.bis, la 259 a l'article 28, la 263 a l'article 32 i vot particular a l'article 32.bis. Sr. Grosske, té vostè la paraula.

EL SR. GROSSKE I FIOU:

Gràcies, Sr. President. Començaré per la defensa d'aquest vot particular que fa referència a la dissolució del Parlament, perquè jo crec que aquí hi ha el bessó d'un dels grans fracassos d'aquesta reforma estatutària en un àmbit on Madrid, perdó, on, des del centre, se'ns hagués deixat tenir marge de maniobra i arreglar sense problemes algunes de les disfuncions i dels problemes, fins i tot, de legitimitat democràtica, que patim institucionalment a la nostra comunitat. Aquí no s'ha volgut entrar en la separació de les llistes entre diputats i consellers i, en funció del fet que no s'ha volgut entrar en la separació de les llistes, de rebot se'ns ha deixat sense capacitat per dissoldre el Parlament.

Amb la primera qüestió feim un favor molt dubtós als consells insulars; els consells insulars, si han de ser institucions adultes, de representació i de govern de les Illes i de cadascuna de les Illes, han de tenir unes candidatures pròpies, com qualsevol altra institució del món; el que no poden ser són ajuntaments de diputats que, en un moment determinat, els diputats de cada illa es reuneixen per fer una cosa que es diu el consell insular. Això ja planteja un problema de subordinació, d'entrada, de caràcter secundari dins l'orquestració institucional de la nostra comunitat per part dels consells insulars. És una situació primitiva, inusual, plena de disfuncions i jo crec que inadmissible, i això no s'ha volgut corregir perquè s'ha cedit a *lobbies* de pressió interns dels partits. No hi ha cap argument institucional seriós que justifiqui una cosa tan atípica i extraordinària com és el fet que una institució, que és una institució de govern, no tinguin les seves pròpies llistes, com per exemple tenen els *cabildos* canaris, que són les institucions més properes dins l'Estat espanyol. S'ha cedit a *lobbies* de pressió interns dels partits que volien juntar, dins les seves targetes de visita, els dos títols: diputat de les Illes Balears, membre del Consell Insular de Menorca o d'Eivissa i Formentera.

Aquesta és la realitat i, a partir d'aquí, vénen els despropòsits: el despropòsit de no ficar dins la nostra regulació institucional una figura tan fonamental com és la dissolució del Parlament perquè, efectivament, hagués resultat grotesc que, per problemes de governabilitat en el Parlament, per solucionar un problema de governabilitat en una institució, es dissolguessin de rebot tres institucions, que serien els tres consells insulars, que potser no tenien cap problema de governabilitat però, efectivament, com que no feim separació de llistes, com que no tenen una vida independent els consells insulars, com que són un apèndix, en aquest nivell, del Parlament, no hi havia manera de solucionar aquesta qüestió, i això significa també, entre altres coses, que no pot, per exemple, haver-hi una política d'aliances pròpia en els consells insulars; clar, no es poden fer aliances als consells insulars sense fer aliances, també, al Parlament de les Illes Balears o al Govern balear. Tot són disfuncions. I per unes raons -insistesc- tan elementals i tan poc defensables, des del nostre punt de vista, com és això, la defensa d'interessos de grup i no, evidentment, defensa d'interessos d'illes, ja sigui de Menorca o ja sigui d'Eivissa.

A partir d'aquí, com que, a més, amb un sentit positiu, s'ha incrementat el període de sessions del Parlament i això creava problemes de dedicació, ja difícilment (...) hem entrat en un altre disbarat que és aquest tema de les dimissions controlades pel 50%, etc.

Hem fet un bullit absolut, hem fet un bullit difícilment qualificable que, evidentment, espera i necessita una reforma de l'Estatut d'Autonomia. És imprescindible arreglar aquest disbarat que hem muntat amb aquesta reforma de l'Estatut, que és intentar solucionar un pegat amb un altre pegat; s'ha d'anar a resoldre el problema de rel, entendre que els consells insulars tenen una personalitat pròpia, que per la seva potenciació com a tals institucions han de tenir llistes pròpies i han de ser separats de la dinàmica del Parlament i, per tant, poder implementar la mesura de la dissolució del Parlament i, evidentment, permetre tenir uns consellers dedicats al consell i uns diputats dedicats al Parlament, un esquema, supòs, que sofisticat, difícilíssim de comprendre i que, pel que es veu, ha estat molt difícil d'articular en aquesta institució.

A partir d'aquí hi ha altres esmenes, que defensaré succintament, que presenta Esquerra Unida en aquest bloc, o en aquest debat quart que feim en aquesta sessió. Una, efectivament, determinar que els consells insulars han de ser -article 18- l'òrgan de govern, administració i representació respectiva de les illes; les incloem clarament dins la trama institucional de la Comunitat Autònoma. Hi ha una esmena en relació amb aquest vot particular, que és la 252, que fa referència al mandat dels diputats i que inclou el tema de la dissolució.

Quant al tema retributiu, que malauradament ha estat un tema excessivament debatut, des del nostre punt de vista, en tot el procés de debat, en ponència i en comissió, volem que hi hagi un règim retributiu que permeti, en definitiva, dedicacions exclusives a la tasca parlamentària, no importa de tots els diputats, però sí que hi ha d'haver diputats dedicats en exclusiva a la tasca parlamentària, i que aquests diputats, o diputades, que s'hi dediquin en exclusiva tinguin una retribució fixa, i que aquesta retribució fixa sigui incompatible amb la percepció d'altres retribucions o indemnitzacions, ja siguin provinents de l'activitat pública o de la privada, és a dir, hem de tenir un règim que signifiqui diputats i diputades, ja en veurem el nombre, dedicats exclusivament a aquesta institució, pendents d'aquesta institució i sense dependències ni vinculacions a d'altres activitats públiques o privades. Això, lògicament, milloraria, des del nostre punt de vista, el funcionament polític i el funcionament d'aquesta institució.

Una altra esmena, la 255, estableix, en a línia del que expressava també la portaveu del Grup Mixt, la constitució d'una comissió general de consells insulars en aquest Parlament, perquè, efectivament, és el Parlament de les Illes Balears l'àmbit d'on surten les transferències cap als consells insulars i l'àmbit on és natural que es pugui donar una funció de coordinació d'aquestes competències transferides. El sistema actual, des del redactat de l'article 40 de l'Estatut, que parla de coordinació i de control per part del Govern sobre els consells insulars, és inadmissible, des del nostre punt de vista, i, d'altra banda, és més funcional aquesta comissió, que té la seva correlació natural en una comissió també que existeix al Senat referida a les comunitats autònomes.

Una altra esmena estableix el caràcter públic de les comissions que se celebren en aquest Parlament, no només dels plenaris.

Una altra esmena ve a garantir una majoria de diputats i diputades de dues illes per a l'adopció de determinades decisions en aquest Parlament, per reforçar, diguéssim, el caràcter "federal" de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, atès el seu caràcter pluriinsular.

Una altra esmena fa referència a les consultes populars i al fet que els consells insulars puguin també convocar referèndums consultius en el seu àmbit territorial.

Una altra esmena fa referència que el senador o senadors representants d'aquesta comunitat autònoma requereixin també de la majoria, com a mínim, de dues illes per ser elegits representants del conjunt de la Comunitat Autònoma en el Senat.

I una altra esmena, la darrera, la 263, és la que fa referència a un règim d'incompatibilitats per al president de la Comunitat Autònoma, amb uns termes, pensam que més estrictes que com ho fa el projecte de reforma, però jo insistesc, apart d'un altre vot particular referit al tema de la convocatòria de sessions extraordinàries del Parlament, que el tema fonamental aquí és que una figura absolutament imprescindible en qualsevol règim parlamentari adult, com és la dissolució del Parlament, ens ha estat furtada en funció d'una disfunció institucional que arrossegam des de l'inici, des de 1983, i vull dir amb tota claredat que aquí no ha volgut ser solucionada per mor d'interessos de *lobbyes* interns, bàsicament dels dos partits majoritaris, que no han volgut perdre la doble condició, i que no té altre tipus d'explicació de caràcter institucional o de defensa dels interessos d'una o altra illa de la nostra comunitat autònoma. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

A continuació, passam a debatre les esmenes i vots particulars del Grup Parlamentari Nacionalista-PSM, la 350, article 24, tret de l'apartat quatre; la 352, article 27, només apartat tres; la 354, nou article 28 bis; la 357, article 31; la 359, nou article 31 bis; la 358, article 32; vot particular a l'article 32 bis; la 360, article 32 bis; la 362, denominació del capítol; la 363, article 33; la 364, article 34, i la 365, article 35.3. Sr. Alorda, té vostè la paraula.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Moltes gràcies, Sr. President. Tot i que la relació d'esmenes ha estat llarga, procurarem que la defensa sigui curta, perquè certament, a diferència de debats anteriors, hem de començar advertint que el nivell de consens sobre aquest apartat institucional és molt superior, hi ha hagut entesa, entenc jo, en les modificacions, tret d'una que té un calibre certament important, que és la de la doble llista al consell insular i el tractament..., perdó, dels consells insulars, però que són més pròpies del capítol quart que no d'aquests tres primers.

Per tant, en fer un breu repàs a les que ara fem referència. A l'article 24, hi demanam que les comissions d'investigació es puguin crear a sol·licitud d'una cinquena part dels diputats. Per tant, s'ha d'evitar que ho sigui per majoria absoluta. Ens sembla absurd que un mecanisme de control de l'executiu requereixi la majoria de l'equip que li dóna suport. Amb aquest esquema, probablement hi podria haver comissions d'investigació amb governs en minoria, que és precisament normalment quan menys són necessàries. Per tant, creim que és important que l'Estatut doni aquesta garantia de control.

També proposam que l'Estatut garanteixi el caràcter públic de les sessions en els plens, com fa la Constitució respecte de les sessions del Congrés i del Senat, i és molt comú en dret constitucional comparat del nostre entorn. No hem consultat la pedania, però a moltes d'altres, com la Llei fonamental de Bonn, per exemple.

A l'article 27, hi proposam que les lleis de la Comunitat Autònoma es publiquin en el *Butlletí Oficial de l'Estat* en les dues llengües oficials; així es feu amb la Constitució i és una fórmula adequada per a la conscienciació de l'oficialitat de la llengua catalana a les Illes Balears. A més, en conseqüència amb això que proposam, però també perquè és una regulació més pròpia d'un reglament que d'un estatut, demanam que desaparegui aquell punt final que diu que la versió castellana serà la que es trametrà al BOE; paradoxalment, podria entrar en vigor prestament una llei que digui que hi ha la traducció o la publicació bilingüe dels dos textos, mentre que el nostre Estatut encara ens obligaria a enviar-hi només la versió castellana, a Madrid. Jo dic Madrid perquè la noció de centre em col·loca a la perifèria, i estant a la Unió Europea, nosaltres estam més centrats que la Meseta.

També proposam que la incorporació de l'article 28 bis reculli algunes de fórmules de control del Parlament a l'executiu. Una funció fonamental del legislatiu, de la qual l'Estatut no fa gairebé cap esment. Mentre que en dret constitucional comparat, s'hi dediquen capítols sencers a aquesta funció. Així ho fa, per exemple, la Constitució Espanyola. Altra vegada no he pogut consultar que fa la de la pedania, però sí la Constitució Espanyola de l'any 78, com hi sol ser en dret constitucional comparat espanyol i històric, on també sol haver aquest apartat.

En realitat, l'article que proposam no conté novetats, car la obligació del Govern d'informar els diputats o de comparèixer en el Parlament per a les interpel·lacions i preguntes orals ja figura actualment en el reglament de la cambra. Això no obstant, creim que és més apropiat i més garantista elevar el rang d'aquestes obligacions de l'executiu. El que sí que és mínimament nou és l'obligació del senador o senadors elegits per Parlament de comparèixer a la cambra per retre comptes de la seva actuació. Ens sembla una bona previsió que seria interessant que fos incorporada a l'Estatut.

A l'article 31, hi proposam que, en cas de dissolució avançada del Parlament, les noves eleccions no hagin de coincidir necessàriament amb les locals. És una reivindicació de la vida política del propi país, de la pròpia província, supòs, després d'aquest article u, tal com ha quedat, com a mínim d'aquest territori governat autònomament. Creim que duu el seu propi ritme polític i que no hi ha cap necessitat d'unificar-lo amb les convocatòries municipals. Segons sembla, l'únic interès que hi pot haver surt dels partits estatals, de conduir el debat sobre matèria i sobre els líders, aliens als que haurien de ser protagonistes d'unes escomeses autonòmiques.

També proposam un article nou, el 31 bis, en el qual es regularien els motius de cessament del president, que estan molt deficientment recollits a l'actual Estatut. Miraríem d'arreglar, com a mínim un despropòsit que conté actualment, o que l'hi va introduir, la Llei d'incompatibilitats d'alts càrrecs, segons la qual qui declara la incompatibilitat del president del Govern és el Consell de Govern; és un absurd, des del moment que el president nomena i cessa lliurement aquests membres del Consell.

Sobre aquest mateix tema de les incompatibilitats, defensam una esmena, en la qual es precisa que el president, a més de no ostentar altres càrrecs públics, tampoc no podrà exercir activitats professionals o mercantils dins les Illes Balears; una previsió d'incompatibilitats que figura en la immensa majoria de constitucions del nostre entorn.

Jo crec que també l'esmena més important d'aquest capítol, i lligada a la funció dels consells insulars, és aquesta de la dissolució del president, que tinguin la potestat de dissoldre el Parlament. Una fórmula d'equilibri dels poders habitual en els règims parlamentaris occidentals; és més, per al nostre grup, cal que després d'unes noves eleccions, el nou mandat sigui igualment de quatre anys i que no hagi de finalitzar amb el mandat (...) dels ajuntaments. És cert que la doble condició de conseller-diputat, com s'ha apuntat i com supòs hi aprofundirem més en el debat següent, distorsiona ostensiblement aquest recurs constitucional, però tanmateix continuam pensant que crisis polítiques com les que s'han viscut en aquesta legislatura, amb tres presidències, l'única manera elegant de resoldre-les és apel·lar a les urnes. En qualsevol cas, és evident que la incoherència i la manera de grinyolar d'aquesta institució no ens és en absolut atribuïble, atès que nosaltres demanam la doble llista.

Les esmenes als articles 33 i 34 són simplement aportacions de redacció de sistemàtica, el text actual dels quals pensam que milloren.

Per últim, proposam que el nom del capítol tercer sigui "Del Govern i de l'Administració", perquè no entenem que l'Administració de la Comunitat Autònoma pugui ser tractada com una institució més; no creim que hi pugui haver el Parlament, el Govern, el Consell Insular i llavors una cosa que es digui l'Administració. Creim que no ha de ser així, sinó que també hi ha semblança, una altra vegada, amb la Constitució Espanyola; hauria de tractar-se d'un únic capítol.

Això no obstant, també aprofitam, naturalment, aquesta regulació de l'Administració per demanar, per requerir el coneixement de la llengua catalana per accedir a la funció pública a les Illes Balears, perquè avui per ser funcionari a les Illes Balears no importa saber xinès mandarí, ni italià, ni alemany, sí que s'ha de saber castellà, sí que s'ha de saber castellà, es impossible, i si no, provi-ho, d'entrar a una plaça de l'Administració pública de les Illes Balears sense conèixer, a un nivell adequat al lloc de feina, a un nivell adequat..., per exemple, hi haurà gent que només l'entendrà, només l'entendrà, a la millor ni tan sols tendrà dots d'escriptura, no demanam res més, demanam equiparació. Evidentment, no l'hem demanada per al xinès mandarí perquè ni se'ns havia ocorregut, a la millor ara, si s'hi incorpora dins el debat, a partir d'ara en farem alguna avaluació, però creim que la llengua del país sia coneguda per qui l'han de servir, pels funcionaris, ens sembla imprescindible; és el funcionari qui ha de tenir competència per poder servir millor el ciutadà i no el ciutadà qui ha de suplir les incompetències de tot ordre, per exemple, lingüístiques, dels treballadors de l'Administració. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Passam ara al debat de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista: La 315, article 28; la 316, article 28 bis. Sr. Triay, té vostè la paraula.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, aquestes dues esmenes que mantenim en aquest debat, en aquests capítols u, dos i tres del Títol III, es complementen, responen a l'articulació d'una mateixa idea. La idea és que existeix un dèficit democràtic en els parlaments autonòmics, en el sentit que tenen excessivament restringit l'accés al Tribunal Constitucional pel control de constitucionalitat de les seves pròpies lleis; això prové de la constitució Espanyola, que parla que tindran accés al Tribunal constitucional el Govern de la nació, el Congrés, el Senat, 50 diputats o 50 senadors, els governs o les assemblees de les comunitats autònomes. Això vol dir que no existeix un paral·lelisme entre la possibilitat de la minoria parlamentària del Congrés o del Senat d'accedir al Tribunal Constitucional, per demanar-li control de constitucionalitat a lleis aprovades a les Corts Generals, i el que succeeix al Parlament de les Illes Balears, a qualsevol altre parlament de comunitat autònoma passa el mateix.

Aquí, només la majoria que ha fet la llei, pot anar al Tribunal Constitucional per demanar-li si la llei que ha fet és constitucional i, lògicament, no ho demana, no ho demana perquè si l'ha feta aquesta majoria, què ha d'anar a demanar!

Per tant, hi falta un element, hi falta l'element que una part equivalent, en idea, al que són 50 diputats per 350 diputats sigui també al Parlament de les Illes Balears per tal que puguin accedir al Tribunal Constitucional, i ho hem de fer sense saltar-nos el que diu la Constitució, perquè la Llei del Tribunal Constitucional, òbviament, es pot modificar, es pot modificar amb més facilitat que la Constitució.

I nosaltres aquí fem una proposta, una proposta que encara que avui no prosperi, jo estic segur que el temps acabarà per donar la raó a aquests arguments, i és la proposta que mentrestant, en aquest moment, i amb l'ordenament que existeix, la voluntat del Parlament de les Illes Balears per decidir acudir al Tribunal Constitucional per demanar-li la constitucionalitat, per plantejar-li el recurs d'inconstitucionalitat a lleis aprovades en aquest Parlament sigui suficient, si hi va avalada, amb el 30% dels diputats d'aquest Parlament. Aquesta és la proposta que formulam. Creim que milloraria, no vol dir això que hi hagi cap intenció de qui avui és a l'oposició ni de qui hi serà demà, de fer un ús abusiu d'aquest mecanisme, ni si en fessin un ús abusiu, suposaria cap bloqueig de l'acció legislativa ni de l'entrada en vigor de les lleis, però sí que seria una garantia, perquè jo crec que és una tutela pretenir que la constitucionalitat de les lleis del Parlament de les Illes Balears, o de qualsevol altre parlament, estigui en mans de 50 diputats o de 50 senadors, crec que això hauria d'estar en mans d'una minoria, del quòrum que estiméssim oportú del propi Parlament de les Illes Balears. Ara, dir que ho serà per majoria, significa un mecanisme inútil, perquè tots sabem per a què s'ha utilitzat aquest mecanisme; quan s'ha utilitzat contra qualque llei del Parlament de les Illes Balears? Mai, per la seva pròpia lògica; s'ha utilitzat per plantejar recursos d'inconstitucionalitat a lleis de les Corts Generals formulades per altres majories, simplement. Per tant, aquest dèficit democràtic, que hi existeix en el que és l'accés al Tribunal Constitucional, se solucionaria amb aquestes dues esmenes que aquí plantejam.

Fixem ara posició respecte de la multitud de temes que els altres grups parlamentaris plantegen dins aquest debat, seleccionant estrictament aquells que tenen més pes polític i deixarem per al debat següent, que crec que és el que li correspon, la qüestió de les llistes separades o úniques al Parlament i als consells insulars, i, per tant, l'obviarem, deixarem per al següent debat aquesta qüestió.

En primer lloc, el tema de la dissolució, que sí que és una qüestió que s'ha d'argumentar en aquest moment. Està relacionada, naturalment, amb el tipus de llistes úniques que aquesta reforma d'Estatut planteja, i, per tant, donant per fet, i ja argumentarem després per què, unes llistes en les quals els diputats i els consellers insulars, en la seva immensa majoria, són els mateixos, però que, en qualsevol cas, procedeixen d'una única voluntat electoral, d'una única urna, consideram que, i això no vol dir que vulguem impedir una potestat d'un president, ens agradaria que si això no fos així, donar al president de les Illes Balears, al president de l'Estatut, una potestat que tindran els altres presidents, que és, en circumstàncies que consideri i amb les limitacions que s'estableixin, poder dissoldre el Parlament i convocar noves eleccions, però, és clar, el que no podem avalar és que aquesta potestat d'un president vagi més enllà d'això, i no hi ha dubte que permetre que aquesta dissolució sigui la dissolució d'unes altres institucions, encara que estiguin formades en part per les mateixes persones és una potestat excessiva, és una potestat que va més enllà i és, en certa manera, donar un poder de tutela política sobre unes altres institucions, crec que és una línia equivocada i, per això, nosaltres hem argumentat, i ha quedat incorporat dins la reforma d'Estatut que avui s'està tramitant, l'eliminació d'aquesta potestat de dissolució del president respecte del Parlament i, simultàniament, dels consells insulars.

Voldria dir que, encara que no estic segur si n'han fet menció, potser m'hagi distret quan han parlat tots els portaveus, dins aquest capítol, dins aquest debat, hi ha una qüestió que consider preocupant i que, per tant, anunciï que nosaltres hi votarem en contra, que és la introducció per part del Grup Mixt i per part del PSM d'una votació per illes diferent de la votació per illes que es fa en l'actualitat. Proposen que sigui necessari que dues illes, que la majoria de diputats de dues illes votin a favor de determinades lleis perquè puguin resultar aprovades. Això canvia radicalment el consens que va donar lloc a l'Estatut d'Autonomia; varia radicalment aquest consens, que no tan sols era polític, n'hem parlat altres vegades, sinó que era territorial, d'equilibri territorial, perquè suposa que la majoria d'una illa pot..., o sigui, que es pot vetar amb molta facilitat, per part de dues illes que tinguin una determinada majoria política, les lleis del Parlament fonamentals, com pot ser la Llei de pressuposts, per exemple, o altres lleis. Jo crec que això suposa anar molt més enllà que els legisladors estatutaris, que no eren persones, sinó que representaven també estats d'opinió i d'equilibri entre aquest mecanisme més el mecanisme de la Llei electoral més el mecanisme de l'article 39 i (...) elements que conformen aquest equilibri territorial polític de l'Estatut d'Autonomia, es rompia amb l'aprovació d'una esmena com aquesta.

Per altra part, he de dir que Esquerra Unida realment proposa, i per això nosaltres no hi estarem d'acord, perquè el que realment proposa a l'esmena no és el que ha dit aquí el portaveu, el que realment proposa és que els diputats tinguin un sistema de retribució exclusiva i incompatible amb qualsevol altra. Nosaltres creim que això suposaria una certa professionalització de tots els diputats, incompatibilitzats amb qualsevol altre tipus d'activitat, i no veim en aquest moment això com una proposta positiva, sinó que ha de ser una proposta on el temps dirà amb quin grau de llibertat i amb quines condicions els diputats podran accedir a retribucions de caràcter exclusiu i quins altres podran acollir-se a un altre sistema retributiu, en funció d'altres dedicacions polítiques i en funció d'altres dedicacions privades i perfectament compatibles, que puguin estar permeses.

I altres qüestions que es plantegen dins aquest capítol, que totes semblen molt favorables, però que són més pròpies d'un Reglament del Parlament que de l'Estatut d'Autonomia, si bé n'hi ha alguna, com la que fa referència a una descripció succinta de quines són les funcions de control parlamentari, a què nosaltres donarem suport, perquè és genèrica però a la vegada complementa un dels punts que l'Estatut mai no havia desenvolupat prou, que és la funció de control que correspon al Parlament en relació amb el Govern.

I tampoc no estam d'acord que es modifiqui l'estatus dels consells insulars dins l'Estatut, creim que actualment això està bé com està, en ser institucions que tenen un capítol diferenciat del que són pròpiament les institucions autonòmiques, i que un canvi d'aquesta ubicació dels consells insulars dins l'esquema institucional de la Comunitat podria ser de conseqüències imprevisibles, tenint en compte la dificultat que ja tenim, a pesar de dur quinze anys d'Estatut d'Autonomia, perquè els jutges entenguin quin és el paper, les funcions i les competències que corresponen als consells insulars, les dificultats que tenim per explicar a ca nostra, i sobretot fora de ca nostra, què són els consells insulars, per qui estan formats i quines competències tenen. Crec que en aquest moment introduir nous elements aquí on els consells insulars quedin ja jeràrquicament col·locats dins les institucions de la Comunitat Autònoma, després del President i del Parlament, produiria encara més dificultats de comprensió i encara podria donar peu a interpretacions de major tutela i de major "coordinació" dels consells insulars per part del Govern de les Illes Balears. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Intervencions per part dels grups parlamentaris per fixar la posició en aquest debat, número quart? Sr. Jaén, té vostè la paraula.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Muchas gracias, Sr. Presidente. Señoras y señores diputados. Voy a iniciar la intervención haciendo una confesión, y la hago a la Sra. Munar, porque nos acusa de no creer en la separación de los poderes del Estado. Mire usted, para un liberal, *L'esprit de loi* de Montesquieu es un libro de mesita de noche. No nos diga usted esas cosas porque, la verdad, nos hace ruborizar.

Dicho esto, hemos de entrar en la cuestión, y hay muchas intervenciones que yo comparto, la del Sr. Triay, en líneas generales, cuando se hace el posicionamiento al resto de las enmiendas.

Agradezco al Sr. Alorda y al Sr. Grosske -que no está presente en este momento en la cámara- el tono constructivo de las enmiendas que este apartado institucional del Parlamento hace, pero también, como ellos han comprendido, son dos visiones distintas y, por tanto, cuando se habla de disolución, incluso de otras cuestiones que están reguladas de una u otra forma, pues yo, claro, creo que ni tienen encaje, por la concepción distinta que estamos defendiendo los grupos parlamentarios y por el acuerdo, que nosotros renunciamos a la disolución del Parlamento por acuerdo con el Grupo Parlamentario Socialista, y que nosotros propusimos que ustedes se sumasen a este acuerdo con otras cuestiones, y que no quisieron. Desgraciadamente, el Gobierno, el ejecutivo, no tendrá una competencia que es propia de cualquier ejecutivo, que es disolver la cámara, y, por tanto, la disolución de la cámara, que existe, si transcurridos dos meses para elección de presidente, no se consuma esa elección, la cámara queda disuelta y también queda disueltos los consejos insulares, como un azúcarillo en el agua, porque eso es lo que dice el Estatuto, y no hay otra solución.

Bien, vamos a un tema importante que plantea el Grupo Parlamentario Socialista, su enmienda 316 y la anterior, que como el Sr. Triay dice, son dos enmiendas que van de(...).

Recurso de inconstitucionalidad, y en el fondo lo ha planteado como lo ha planteado, es decir, es un problema de control parlamentario, es un problema también de mayorías y de minorías. La Constitución tiene un argumento determinado, un argumento que se utiliza aquí, que es simple, si 50 senadores, entre otros, claro, o 50 diputados, también se podría impugnar por el Defensor del Pueblo, por las Asambleas, etc., plantean un recurso de inconstitucionalidad, ¿por qué no lo puede plantear una minoría parlamentaria en esta cámara?, a los recursos de leyes, estamos hablando, en principio, de leyes que se aprueben por el Congreso de los Diputados, después ha habido una digresión a leyes de este Parlamento, en que también me voy a detener, pues la verdad es que la cuestión no es baladí, pero al amparo del artículo 162.1 de la Constitución, los legitimados están aquí, los legitimados, y, ¿qué dice?, quienes son?, pues, entre otros, como antes decía, las asambleas de comunidades autónomas.

Vamos a ver asambleas, ya que ponemos comparación de estatutos, pues uno, claro, va a bucear en los estatutos. Ya sabe usted que después del método del *sic enon* hay tantos argumentos para defender una cosa a favor como en contra, y yo ahora voy a defender en contra con argumentos que tengo aquí a favor, para decir que ninguna asamblea, ninguna, ninguna, que no lo hace a no ser que sea por Pleno o por Diputación Permanente y por mayoría absoluta. Murcia tiene un tratamiento especial, ya que se habla a veces de Murcia, tiene un tratamiento especial, pero ninguna tiene una referencia a este sentido, y, por tanto, la única, que es Murcia, lo hace por mayoría simple, pero claro, aquí se propone, en la enmienda, exactamente una mayoría determinada, que es una tercera parte de los diputados, ya ni siquiera mayoría simple, sino rebajando muchísimo ese requisito que se expresa ahí.

Hay un profesor, el profesor Soriano, aunque sea de Valencia, que expone en una de sus pocas referencias que yo he podido ver, la verdad, porque es un tema que está muy poco estudiado, es un tema muy poco estudiado, lo siguiente, y cito textualmente: "La minoría tiene vedado recurrir leyes ante el Tribunal Constitucional", se refiere a la minoría de las asambleas, "pero siempre leyes estatales o centrales de las Cortes Generales"; no hay supuesto de recurrir leyes regionales o autonómicas propias, el paralelismo o similitud con la Constitución Española, con la minoría de las Cortes Generales no existe.

Yo, Sr. Triay, con todo el afecto de colega, que hemos estado juntos trabajando en este tema y tal, le diría aquello d'Eugeni d'Ors, ¿verdad?: Los experimentos, con gaseosa, por favor. No ya con champán ni con cava, con gaseosa, porque esto es un tema que es complicado. Yo creo que allá donde gobierna el Partido Socialista, ha gobernado mucho tiempo en otras asambleas, pues no ha propiciado nunca un debate de esta naturaleza, porque es un tema delicado. Hagan ustedes el experimento, y nosotros, que somos personas que nos gusta aprender a veces por la experiencia de los demás, *l'expérience* (...), en expresión francesa, es decir, que los demás se estrellen un poco, a ver cómo vamos nosotros; pues, háganlo ustedes en sus asambleas y después de ahí, cuando ya lo hayan puesto y practicado, nosotros veremos qué tal va y entonces a lo mejor lo podemos introducir.

Hay muchas cuestiones a que se han referido ustedes. Unas sesiones públicas, se ha hecho referencia a la Constitución, el Sr. Alorda, que tampoco está ahora, tengo mala fortuna cuando cito un tema, pues le hablo al Sr. Sansó, que le disculpa, le habla usted, luego se lo cuenta, Sr. Sansó.

Pues mire usted, las sesiones del pleno de las cámaras del Senado y del Congreso son las únicas que son públicas, lo dice la Constitución, y aquí queremos que sean las comisiones; bueno, se puede discutir, no es normal, pero dejémoslo a un desarrollo de reglamento, como antes hacía referencia el Sr. Triay.

Hay cuestiones que no podemos entrar en ellas porque conviene que sean cuestión de reglamento. Y aquí, claro, estamos en el Estatuto, estamos en nuestra carta magna de esta comunidad, no podemos bajar a esos detalles, me parece que es demasiado exagerado.

Se ha planteado incluso la composición de la Cámara, por el Sr. Grosske, que, por cierto, tampoco está, tengo la fortuna, como digo, que cuando hago alguna referencia no están en el debate; composición de la Cámara, se intenta ampliar el número de diputados de esta cámara, de 59, creo recordar, hasta 76, pues tampoco es un tema que se deba regular en el Estatuto, es una cuestión de carácter electoral, y hay una ley electoral que lo ha de regular.

Régimen retributivo, comparto las palabras de mi predecesor en la tribuna, efectivamente, pero es que además este tema, Sra. Thomàs, compañera del Sr. Grosske, que se lo cuente también, es un tema que ya está muy regulado, y ustedes hacen un atrevimiento de una regulación que la hacen mal, la hacen mal porque la Ley Orgánica del régimen electoral general ya dice que son retribuciones, ya dice cuáles son las incompatibilidades, una ley de régimen electoral general tiene un calado porque es orgánica, no nos olvidemos. Y ahora aquí, por una enmienda ..., en fin, hay que hacer las cosas con mayor asentamiento, ¿verdad? Y yo creo que en este momento, aprobar esta enmienda que ustedes proponen no supondría absolutamente nada.

Y luego hay un tema importante, que resulta que ahora en el Parlamento si aceptamos una enmienda del Grupo Mixto, el Parlamento controlará los consejos insulares, controlará los consejos insulares, eso es lo que yo deduzco de la enmienda del Grupo Mixto, "que el Parlamento coordine y controle las competencias transferidas o delegadas a los consejos insulares", eso es lo que propone el Grupo Mixto, "el Parlamento -lo repito- coordine y controle las competencias". Bueno, ¿qué pensarían ustedes si las Cortes Generales controlasen y coordinasen las competencias transferidas a las comunidades autónomas? Yo creo que no es normal eso, creo que la coordinación de los consejos insulares en modo alguno debe depender del Parlamento, en modo alguno. Y debe depender del Gobierno, que una de las facultades del Gobierno, de todo gobierno, de todo ejecutivo, es la coordinación, se quiera o no se quiera. Y la coordinación no significa nada más que eso, coordinar, y eso es lo que dispone la Ley de consejos insulares en su artículo 25, ley que aprovecho para decir que aquí fue aprobada por unanimidad, todos los grupos políticos votaron a favor de la Ley de consejos insulares.

Y lo mismo, como ya veremos después, y ya lo anuncio, con la potestad reglamentaria normativa sobre la materia. En fin, yo creo que son enmiendas muy bien intencionadas, son enmiendas, algunas, con un calado importante, que son las del Grupo Parlamentario Socialista, pero el resto, pues a pesar de lo que dicen, como hay una (...) distinta de la doble lista, pues no tiene objeto discutir las. Creo que son enmiendas que en otro momento, si la concepción hubiese sido de separación total y no de la apuesta que hemos hecho nosotros, de una lista única, matizada con incompatibilidades y con renunciaciones, pues claro, no tiene objeto. Por tanto, también votaremos en contra de todas ellas y, en fin, la del Grupo Parlamentario Socialista es una enmienda que el tiempo dirá, el tiempo dirá porque es un tema a estudiar y que, incluso a nivel del ámbito universitario, pues tampoco hay ninguna decisión determinada ni hay ninguna (...) al respecto.

Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

I passam al debat número 5, articles 38 a 40. Correspon al Grup Mixt defensar les esmenes 438, 439, 440, 521, 522 523, 525 a l'article 38; 441, 525, 527, 528, 528, 529, 530, 532, 534 a l'article 39. Sra. Munar té vostè la paraula per un temps de deu minuts.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Jaén i Palacios. Hem de reconèixer que almanco el debat amb vostè és entretengut, sincerament, un debat com el d'avui en què quasi tot s'ha dit en ponència i en comissió, si hi hagués un altre ponent un d'aquests que llegeixen el paper que els fabrica un altre, realment seria molt avorrit.

Miri, vostè ha dit, i sempre em posa el dit dins la boca, i llavors em sap greu perquè no desitj mossegar-lo, sobretot a vostè, però si vostè té Montesquieu damunt la seva tauleta de nit, li puc assegurar que la majoria de diputats del seu grup no l'han llegit mai, i no ho dubti, a això. De totes maneres, no basta tenir un llibre damunt del comodí, és important llegir-lo, és important, un cop llegit, entendre'l, i sobretot hi ha una cosa molt important, que ho pot dir al seu president, al del Govern, que ara tampoc no hi és, però vostè li pot explicar.

Miri, el que no pot dir un president d'un govern del seu partit, que no sé si ha llegit o no Montesquieu, és que el membre del Tribunal Superior de Justícia ha de ser del Partit Popular perquè l'anterior membre d'aquest tribunal era del Partit Popular, a això em referia concretament quan li he parlat de la divisió de poders, que vostè diu tenir molt clara, però sembla que el president del seu govern no la hi té gens ni mica. Disbarats com aquests no es poden dir perquè significa no tenir ni idea del que és la divisió de poders i de qui és Montesquieu.

Pel que fa a la defensa de les esmenes que ha presentat el Grup Mixt i que queden defensades amb les argumentacions que faré a continuació, he de dir que hi ha un bloc de les tres primeres que mantenen i que fan referència a la condició de diputat i conseller. És a dir, el que demana el nostre grup és que hi hagi una divisió entre diputat i conseller. En aquest sentit demanam, ni més ni manco que hi hagi una separació de funcions unes funcions que estan totalment delimitades, que són totalment diferents, com és la legislativa i de control del Govern per part dels diputats i com és l'executiva, la de l'administració i govern de cada illa que correspon als diferents consells insulars.

Amb aquestes esmenes, què pretén Unió Mallorquina?, doncs pretén racionalitzar el que és l'exercici de dues funcions que en res no s'assemblen. Pretenen avançar cap a una autonomia completa de les nostres institucions i sobretot tenint en compte que a partir d'ara, sembla ser, si avui s'aprova, hi haurà un període parlamentari que s'ampliarà i seran vuit els mesos que diputats i consellers hauran de fer la doble funció. Sobretot hem de tenir també en compte, és el que pensa Unió Mallorquina, que hi ha una evolució competencial que farà que aquesta comunitat autònoma continuï rebent competències i transferències, que ja n'ha rebut qualcuna, com la de l'ensenyament que li planteja certes dificultats, que el dia de demà rebrà la de sanitat, amb tots els seus nivells, i es fa necessària una divisió efectiva entre les persones que hauran de dur la responsabilitat parlamentària i els diferents consellers, d'una manera molt especial pel que afecta precisament els consellers de Menorca i d'Eivissa que tendran moltíssimes dificultats per tenir, per una part, les obligacions i transferències de competències als respectius consells insulars, a no ser que no els pensin traspasar-ne cap altra, i a la vegada haver d'exercir durant vuit mesos la funció de diputat.

Creim que no es pot dedicar a jornada compartida, entre consells i Parlament, unes determinades persones, les mateixes persones. Creim que el fet de tenir aquestes dues funcions resta efectivitat, tant a les funcions legislatives dels diputats, com a les funcions de control de l'executiu, com a les funcions executives dels consellers, i també resten agilitat a aquesta cambra parlamentària. És sabut de tots en som tots conscients que tenir activitat un sol dia a la setmana és totalment insuficient i tots som conscients que determinades propostes arriben a debatre's amb un any de retard.

Hi ha moltes veus especialitzades i amb autoritat que demanen aquesta divisió personal entre les funcions de diputat i conseller, la veritat és que als passadissos d'aquesta cambra hi ha queixes contínues i molt especialment dels representants de Menorca i d'Eivissa, de la dificultat d'atendre els consells i el Parlament. Per tant, no entenem com, precisament, els diputats del PP, que són els que tenen més diputats a Menorca i a Eivissa, i alguns del PSOE, no estan d'acord amb aquesta proposta i se sumen a la del Partit Popular que, de qualque manera, l'únic que demostra és que els representants de les illes de Menorca i Eivissa tenen una certa por a perdre el pes específic d'aquesta representació territorial que tenen en aquests moments al Parlament, quan realment si ho pensàssim bé el que els fa perdre pes és l'estructura dels partits centralistes a què pertanyen, no el fet d'una divisió entre els diferents consells insulars, els consellers i el Parlament.

No obstant això, les esmenes d'Unió Mallorquina no sols no resten pes a les illes menors, sinó que jo crec que l'augmenten, i m'explicaré. A l'esmena 438 s'estableix que els consells insulars estaran formats per un nombre igual de consellers a cada illa; per tant, lògicament, a Menorca i a Eivissa el número de consellers s'ampliaria amb la nova llei electoral. Això implica que tots els consells tendrien el mateix nombre de consellers i d'alguna manera tendrien, per tant, major representació territorial. És a dir que hi hauria un nombre mínim de consellers, molt superiors a Menorca i a Eivissa, dels que hi ha actualment. Si a això hi afegim l'esmena 439, que diu que la condició de conseller i diputat no són incompatibles, ens trobaríem que els consellers de les illes menors, amb un nombre superior al de diputats podrien, en ocasions, coincidir amb la condició de conseller i diputat, però no tots i cada un d'ells que és el que realment fa que no hi hagi possibilitat de complir amb les dues funcions.

Això faria possible el que va dir Gregori Mir en la defensa de l'Estatut i que practiquen i que ho parlen en diferents ocasions, tant des del Partit Popular com des del PSOE, de fer possible l'equilibri i concòrdia entre l'existència d'una sola comunitat autònoma i les illes que la integren. I és que, com ha dit recentment el Catedràtic de Dret Constitucional i també membre del Consell Consultiu de les Illes Balears, el Sr. Oliver Araujo, en la pràctica, l'actual situació ha posat en claríssima evidència que la doble condició de diputats i consellers és font de problemes que s'arrosseguen des de fa anys, i que avui, aquest Parlament, des d'una actitud valenta hauria de ser capaç de donar-li una resposta i una solució. Crec que l'estudi l'havia d'haver encarregat el propi Govern o el propi Parlament o, si no, s'havia fet realment des de la Universitat; però el que queda molt clar i palès és la necessitat d'aquesta divisió.

De totes maneres estic convençuda que si evoluciona la transferència de competències del Govern central a les comunitats i de les comunitats als diferents consells, la situació realment serà insostenible i serà ben aviat que vostès mateixos plantejaran aquest canvi i aquesta solució. I la solució, al nostre entendre, no és establir, com s'ha fet d'una manera voluntària, la possibilitat de renunciar a una de les dues condicions, la de diputat o la de conseller, sempre que no passi d'un cinquanta per cent. No és una solució tampoc el fet d'ampliar aquesta incompatibilitat a la del senador i portaveu del grup parlamentari, com s'ha fet des del Partit Popular i que acceptarem també tots els altres grups. Perquè creim que són unes cures d'urgència, que no ens duren enllac, que continuarà el col·lapse en el Parlament, amb sessions de vuit mesos, i que faran que tots els diputats i consellers hagin d'estar a mitja jornada a un lloc i a l'altre.

També les esmenes 439 i 440 pretenen regular els casos d'incompatibilitat d'aquells diputats que tenen també la condició de consellers insulars. Els casos prescrits serien el càrrec o càrrecs vacants que deixa el President, el President del Parlament, el Senador, que s'ha ampliat ara, pareix ser, al portaveu dels grups parlamentaris; són esmenes que tenen com a sentit millorar i donar resposta, tot és negociable, si no és possible la millor solució de la divisió de les dues llistes.

Quant a la 441, que fa referència a l'article 39 de l'actual Estatut i al 38 de la proposta de reforma, o sigui, de les competències dels consells, pretenem establir un precepte, establert a l'actual Estatut, que diu que les transferències o delegacions es faran a demanda dels consells insulars, conforme amb el que preveuen els apartats 2 i 3 de l'article 26. Això vol dir que els consells insulars podran demanar, podran reclamar totes aquelles competències que siguin del seu interès, exercint el que es diu la potestat d'iniciativa legislativa, que és un dret que tenim en aquests moments els diferents consells, a través de l'article 26.2 i 26.3 de l'Estatut. És a dir, el consell pot elevar una proposició de llei al Parlament per al traspàs de qualsevol competència que li interessi. Això pareix ser que no serà acceptat pel Partit Popular, que no li interessa, a la vista que en el 95 va perdre un consell i que probablement en el 99 en perdrà qualcun altre. Jo comprenc que no interessi en aquest moment, però mai les lleis, mai les reformes, i manco encara la reforma de l'Estatut d'Autonomia de la nostra Comunitat, no es pot fer en funció del lloc on un està o el lloc que ocupa en un moment determinat, perquè aquests casos varien. I s'ha de fer una reforma que sigui adient i que atengui les necessitats reals d'aquesta comunitat. Per tant, nosaltres creim que és important que els consells insulars puguin marcar el ritme de la transferència i aquesta és una modificació important que ens agradaria que realment es tengués en compte. Per tant, volem apel·lar a la responsabilitat de tots els grups d'aquesta cambra perquè puguin acceptar aquesta esmena i sobretot perquè acceptin el que representa aquesta esmena, quant al que és l'articulació i el respecte de l'autonomia dels consells insulars de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera, com a eixos i pilars bàsics en aquesta Comunitat Autònoma.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Passam a les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, que són la 265 a l'article 38; 266 a l'article 39; 267 a l'article 40. Sr. Grosske té vostè la paraula, per un temps de deu minuts.

EL SR. GROSSKE I FIOL:

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, a la meua intervenció anterior m'he referit ja al que és l'objecte d'una de les tres esmenes que presentam en aquest bloc temàtic, conformat pel debat cinquè; que és el tema, al qual també s'ha referit reiteradament la Sra. Munar, que fa referència a la separació de llistes entre consells insulars i Parlament de les Illes Balears. S'han explicat tota una sèrie de coses que òbviament no repetiré, però sí que sintèticament i per rigor vull enumerar perquè quedi constància clara en el Diari de Sessions i en aquest debat de les cinc raons per les quals pensam que aquesta esmena hauria de ser acceptada.

La separació de llistes és el que permet resoldre de la millor manera possible el tema de les dedicacions a les feines de conseller i de diputat. La fórmula que s'ha arbitrat en aquest mateix projecte de reforma, que són les dimissions i les incompatibilitats, generen altres tipus de problemes, entre d'altres, el problema de la legitimitat; que els electors al final trobin uns grups institucionals en els consells i en el parlament que tenguin una semblança més aviat llunyana amb la papereta que varen dipositar a les urnes; que en funció d'aquesta combinació de dimissions voluntàries i d'incompatibilitats tan àmplia que s'ha establert, efectivament es produeixi aquest problema de legitimitat. I és obvi que aquesta dedicació plena a la feina de conseller i a la feina de parlamentari, de diputat, és cada vegada més necessària, tenint en compte que el nivell de competències que aquí s'assumeixen es cada cop major, el nivell del pressupost és major, el període de sessions s'ha ampliat, etc. Per tant, la separació de llistes és necessària per resoldre correctament el tema de la dedicació.

Segon punt, el tema de la dissolució del Parlament, al qual ja he fet referència al debat anterior i sobre el qual no incidiré més. Efectivament, si no hi ha separació de llistes la dissolució del Parlament suposa la dissolució dels consells, i això és una greu distorsió perquè, lògicament, la dissolució de la cambra ha de ser en funció de problemes de la cambra i no ha d'afectar altres institucions que tal vegada no pateixen cap tipus de problema de governabilitat.

Tercer tema, que he esmentat abans també, el tema d'una política possible d'aliances pròpia per als consells insulars.

Quart tema, el de la legitimitat, independentment ja del tema de les dimissions. Des del punt de vista, per exemple, d'un partit amb vocació majoritària, de governar un consell insular i la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, el seu candidat a la Presidència de les Illes Balears tapa necessàriament al candidat a la presidència del consell insular. Ja és realment pintoresc que el candidat a presidir una institució no sigui el cap de llista i, efectivament, si per exemple, el candidat a la Presidència de la Comunitat Autònoma d'un determinat partit, va per exemple de la circumscripció de Mallorca, això condemna als que en definitiva hauran d'assolir, si les coses van bé a aquest partit, haurà d'assolir la Presidència del Consell Insular de Mallorca, a no ser el cap de llista electoral. Això és una distorsió i genera problemes de legitimitat democràtica del que estam fent.

I després efectivament està, cinquè i darrer punt, el tema del número de consellers. Efectivament, mentre el número de consellers d'un consell insular estigui pendent del difícil joc d'equilibris de la composició interna d'aquest Parlament, perquè el número de consellers hagi de coincidir amb el número de diputats al Parlament elegits per una illa determinada, lògicament no es poden fer uns consells a la mesura de les necessitats del consell i de l'illa en qüestió; ha de ser en funció d'això i determinat, condicionat pels jocs d'equilibris interns dins el Parlament de les Illes Balears.

Jo crec que les raons són extraordinàriament abundants i no n'hi ha de serioses en un sentit contrari, més enllà, naturalment, d'aquesta pressió de determinats *lobbies* interns d'alguns partits que al final han tengut la decisió sobre aquest tema.

La segona de les esmenes que presenta Esquerra Unida en aquest debat és la número 266 i afecta l'article 39. L'article 39, en el seu encapçalament diu que els consells insulars, al marge de les competències que els corresponguin com a corporacions locals, tendran la facultat d'assumir la funció executiva i la gestió sobre una sèrie de matèries que vénen a continuació. Nosaltres lògicament pensam que aquest article 39 ha de dir que els consells insulars tendran la facultat d'assumir les competències, no només la funció executiva i la gestió en tota una sèrie de matèries, sinó competències prèviament transferides a la Comunitat Autònoma en tota una sèrie de matèries. Això, naturalment, va molt lligat al fet que nosaltres pensam que els consells insulars han de tenir capacitat reglamentària sobre les competències transferides i per tant exercir-les de manera plena, no exclusivament dins l'àmbit executiu i de gestió, al qual els condemna de fet l'Estatut i la pràctica política, al marge que, com molt bé recorda de manera reiterada el Sr. Jaén Palacios en el debat de ponència i de comissió, hi hagi ocasions per traspasar aquesta capacitat reglamentària. Però això és una ocasió, és una excepció que, de fet, no es posa en marxa i aquí seria qüestió d'invertir els terminis i de convertir l'excepció en regla i que els consells insulars tenguessin aquesta capacitat de caràcter reglamentari. És a dir que així com vénen les competències del Govern de l'Estat cap a la Comunitat Autònoma, a un moment determinat la Comunitat Autònoma les traspassà de manera plena als consells insulars.

I l'esmena número 267, que jo vaig manifestar a la ponència o a la comissió també, que tal vegada podria tenir redaccions més afortunades, en definitiva el que pretén és el següent: establir un criteri que de qualche manera doni direcció a aquesta possibilitat que simplement obre l'article 39 de l'Estatut, de transferència als consells insulars. Efectivament, això obre una porta però no indica als poders públics si han de traspasar aquesta porta, amb quina intensitat, etc. I el que pretén aquesta esmena és establir clarament el principi de subsidiarietat, és a dir, l'Estatut ha de dir clarament que aquelles competències que puguin ser exercides pels consells insulars sense detriment de l'eficàcia en la gestió, han de ser, no és que puguin ser assumides pels consells insulars, han de ser assumides pels consells insulars. I que només ha de quedar reservat al Govern de la Comunitat Autònoma l'exercici d'aquelles competències que per la seva naturalesa precisament exigeixin aquest exercici des d'una perspectiva global de la Comunitat Autònoma, des d'una perspectiva interinsular. Però, lògicament, aquelles competències que puguin ser exercides pels consells insulars, sense detriment de l'eficàcia, han de ser, i així ho ha de dir l'Estatut, han de ser exercides pels consells insulars. I jo crec que aquí hi ha exemples claríssims, com per exemple el tema de les carreteres, que és evident, ho he dit en aquesta tribuna més d'una vegada, que no hi ha cap carretera que toqui més d'una illa; lògicament és la típica competència que fa molt de temps que hauria d'haver estat transferida als consells insulars.

Nosaltres pensam que amb aquestes tres esmenes, la que estableix la separació de les llistes; el tema d'obrir la porta a la capacitat reglamentària als consells insulars en l'exercici de les seves competències, i aquest establiment del principi de subsidiarietat, reforçam els consells insulars i reforçam també la funcionalitat i l'eficàcia de tot el nostre entramat institucional. Gràcies.

(*El Sr. Vicepresident Primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat.*)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diputat. Per part del Grup Nacionalista-PSM, es mantenen les esmenes 367, 368 i 369. Per defensar-les té la paraula el Sr. Alorda.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats. Amb totes les esmenes d'aquest bloc, d'aquest capítol dels consells insulars, allò que pretenem és un major protagonisme dels consells dins l'entramat institucional de la Comunitat Autònoma. Curiosament, sembla que és aquell PP insularista de la transició el que ara posa pals a les rodes i no deixa avançar cap passa en aquest sentit. De totes maneres som conscients que vivim moments de recessió antiinsularista, per ventura la conjuntura no ha estat molt favorable, hi ha un setge a sang i foc, com a mínim a nivell financer, per procurar que no suri. Avui ens xerrava de mils de milions de pessetes el Sr. Ramis, aprofitant que hi és, sobre despeses d'infraestructura; no han pensat gens en consells, i veurem amb els ajuntaments, com no han pensat en negociar carreteres, que hi havia carreteres insulars, etc.

I més que el repartiment competencial, que està absolutament abandonat, la competència més important, i s'ha comentat en moltes ocasions, són les pessetes; qui té pessetes interfereix, incideix, direccions, teledirigeix i intervé en tots aquells àmbits que els interessin, qui no té pessetes pot tenir totes les competències que vulgui, amb molts d'apartats, alguns no perquè són senzillament decisoris, però en molts d'apartats pot tenir tot el llistat de competències que vulgui, però tanmateix no farà política.

Per tant, també som conscients que l'actual Estatut permet un repàs gairebé confederal a nivell d'illes del poder, realment la possibilitat de l'article 39, d'aquest mític article 39, permetria un gran desenvolupament insularista i per tant no és tan propi d'aquest debat ampliar pròpiament dit aquestes competències com que hi hagués una voluntat política d'exercir-les.

El veritable nou debat, és evident, és aquest article 38 que a un moment de maduresa, entenem dels consells insulars, s'ha de plantejar la doble llista, és el moment. No volem insistir en els arguments, primer perquè ja s'hi ha fet esment i, en segon lloc, perquè en ares al consens a nosaltres ens pareix que l'actual regulació, que no ens satisfà en absolut i que consideram que té llacunes importants; la mateixa possibilitat que un grup pugui nomenar portaveu sistemàticament per puntejar la possibilitat del cinquanta per cent; un cinquanta per cent que no entenem ni poc ni molt ni gens dins l'Estatut, el trobam poc elegant, que hi hagi uns diputats que puguin tenir un dret a dimissió voluntària, però que si hi ha una quota ja no en té, rompent una idea que és cara en el parlamentarisme i és que els diputats representen el poble.

És cert que el sistema dels partits i la partitocràcia, a la qual tots hi jugam i hi participam, distorsiona aquesta representació directa, però fer-ho d'una manera tan decisiva i tan incisiva en aquest cinquanta per cent, amb una redacció, certament, jo la vull felicitar pel complicat que resultava fer-ho, però així i tot resulta, no vull dir disbaratada perquè tampoc no és el moment de desacreditarla, però poc elegant.

Creim que si volem parlament de veres, amb un control de ver al Govern i gestionant competències importants, amb rigor, amb seny, durant vuit mesos, controlant el Govern, llegint tot allò que s'hagi de llegir en dret comparat a l'hora d'elaborar lleis, lleis amb rigor, crec que necessitam temps; sinó pot passar el que passa tal vegada a la tauleta de nit del Sr. Jaén Palacios que es llegeixen opuscles, perquè no crec que tenguí espai pels nou volums dels vint anys de feina del Sr. Montesquieu, deu tenir un opuscle i es fa una idea, però no ha pogut aprofundir en el que és aquesta obra clau, que és l'*Esperit de les lleis*. Perquè a un normalment li costa tenir temps per a tot, com a mínim a nosaltres, no ho sé. Crec que si volem que els consells esdevinguin els veritables governs de cada illa, que gestionin el gruix de les competències autonòmiques, cal, des de ja, una separació de càrrecs, si no, caurà pel seu propi pes; molt especialment quan el Partit Popular dificulta o pretén dificultar l'establiment d'una estructura política de suport als consells insulars perquè puguin exercir competències.

Estam convençuts, a més, que els consells assumiran més protagonisme institucional i seran més gelosos de les seves competències quan s'alliberin de la doble tutela, del Govern, del Parlament i de la doble condició dels seus membres; com ho són els parlamentaris autonòmics, nosaltres mateixos, per no ser els mateixos parlamentaris del Parlament a Madrid, a de les Corts Generals o del Senat. De fet ja hem vist com el fet de no tenir doble llista fa grinyolar aquesta institució clàssica del parlamentarisme, com és la dissolució del Parlament. Però ja dic que no insistiré perquè ens abstendrem tanmateix en aquest article 38, perquè tampoc no en volem fer una oposició directa.

Als articles 39 i 40 el nostre grup fa un plantejament, jo crec que bastant diferent d'altres, per perseguir el mateix objectiu, que és incrementar el paper institucional dels consells insulars. Però volem rompre ja la unió hipostàtica, la doble naturalesa local i autonòmica dels consells insulars, perquè això distorsiona més que aclareix i l'únic que fa és crear nous controls, per exemple avui es parlava de controls parlamentaris, a més dels controls propis ja que té una administració burocràtica, en la qual els propis membres són el ple de la institució; necessitam un altre control perquè volem ser institucions de la Comunitat Autònoma; és a dir que si volem ser més cosa hi ha d'haver més controls, mentre que si som una miqueta menys hi ha més autonomia. És realment una paradoxa que per al nostre gust és incompreensible. Com és incompreensible que es pretengui que hi ha uns procediments, unes lleis per actuar normalment si es té una competència autonòmica o si es gestiona una competència local, és impossible aclarir això; perquè les diputacions han tengut des de sempre competències en cultura, competències en esports, competències en serveis socials, i la llei d'atribucions les va ampliar, les va llistar, però és gairebé impossible aclarir quina és competència d'atribució i quina no ho és. I a més, és absurd que la mateixa comissió informativa o la que sigui, o els mateixos funcionaris hagin de pensar que tenen la Llei 30/1992 per a uns determinats procediments i la Llei 7/1985, la Llei de règim local, per als altres; és molt més senzill regular, des de la competència de règim local, totes les peculiaritats, totes les especialitats que calguin per a una major facilitat de funcionament dels consells insulars, que està a l'abast d'aquest Parlament i que aquest Parlament no ho fa. Perquè en aquesta Llei de consells insulars, que jo crec que hi va haver unanimitat i que crec que fins i tot era des d'una manca de profunditat en la personalitat dels consells insulars, es regulen les competències autonòmiques. No es veu al consell insular com a una institució *per se*, una institució que té una sola personalitat, la veritat és que de vegades el joc de l'esperit sant, de les dues persones, de les tres persones dins una, l'intentem traslladar al món polític i això en teologia és mal de defensar, realment en política és impossible crec. Són misteris que llavors són mals de dur als tribunals, com s'ha demostrat amb la tesi Delfont que en aquest moment intentam calibrar què s'ha volgut dir respecte de la naturalesa de les comissions insulars d'urbanisme, i no sé si ho arribarem a aclarir mai.

Molt ràpidament, als articles 39 i 40 i en aquesta línia, el que pretenem és distingir: hi ha competències pròpies, competències delegades i competències d'encomana de gestió. En les que són competències pròpies, totes les competències d'una administració local; per exemple, la de reglament, ho diu la Llei de bases de règim local, en les competències pròpies tens potestat reglamentària, la tenen els ajuntaments. En canvi, aquí, com que volem ser una miqueta més que un ajuntament, resulta que no tenim competència reglamentària; és la gran paradoxa de voler donar un plus a les institucions, als consells insulars.

Per altra banda, el nostre grup considera que totes les lleis sectorials han d'atribuir necessàriament competències del llistat, mític ja, de l'article 39; poques, poques; moltes, moltes; *in totum*, gairebé impossible, però *in totum*; però sempre, no és per any, hem d'anar a la comissió tècnica, ho hem de començar a pensar, tal vegada és una llei d'ordenació del territori i mentrestant ho pensam no hi ha transferència; mentrestant pensam la llei de carreteres no hi ha transferència; mentrestant pensam en una llei urbanística, no hi ha transferència. Creim que totes han de donar atribucions concretes, als ajuntaments també, però sobretot als consells insulars, i fer-ho directament i ràpidament.

Respecte de les competències delegades, que ho digui la pròpia delegació, però sense condicionar l'autoorganització; l'autoorganització és sagrada, a una competència no li pots dir que el Govern entrarà dins una comissió informativa que passarà a ser resolutòria, perquè això és distorsionar l'autoorganització. A ningú se li ocorre a un ajuntament dir-li que el Govern entrarà dins una de les seves comissions, aquí sí; per què? Perquè els consells insulars són qualche cosa més, és realment al·lucinant.

En canvi, tampoc no admetem que es pugui dir de quina forma ha de gestionar els serveis; això no es pot dir a cap ajuntament, de quina manera ha de gestionar els serveis, si ha de fer gestió directa o gestió indirecta; i per al nostre plus sí que es pot dir al consell insular que la ITV ha de ser gestió directa; que la recollida de fems ha de ser gestió indirecta. Això és una incidència en uns temes absolutament d'autoorganització que no es poden consentir.

El darrer punt i acab, de l'article 40, és el de l'organització i funcionament. Creim que hem de donar una autèntica autonomia organitzativa als consells insulars, aquí l'establim, davant els dubtes que suscita a distints, com a mínim, juristes de les Illes Balears, i creim que tota la legislació no bàsica de l'Estat i les normes d'atribució de competències no han de condicionar gens l'autoorganització dels consells insulars. Si volem uns consells insulars capaços de gestionar competències amb agilitat, amb eficàcia, amb el control que li dóna el ple de la institució, els hem de donar els mecanismes suficients per poder-ho fer. Gràcies.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per fixar la posició per part del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el Sr. Triay.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, al Grup Socialista no li queden esmenes vives a aquests tres articles, per tant fixarem la posició respecte de les esmenes que mantenen els altres grups, almenys a les esmenes més importants.

En relació a les llistes separades o úniques entre consellers i diputats com a element fonamental d'aquest debat, en primer lloc voldria dir que tots els arguments que s'han donat són bons, són vàlids, excepte els que desqualifiquen, el que no podem acceptar és que se'ns vengui a dir que cap decisió de les que prenem o que cap decisió de les que hi ha incorporades a aquesta reforma d'Estatut per part d'alguns partits, doncs són il·legítimes o que no són adequades o que no són democràtiques, que unes són a causa de consignes dels alts estats majors centrals i a la dictadura del fax, i que uns altres siguin a causa d'uns *lobbies* interns que patim a les Illes Balears; són opinions antipartit que la veritat venint d'on vénen no les puc entendre, no puc entendre aquesta desqualificació global al funcionament dels partits polítics per la seva presa de decisions; em sembla molt més lleu el que diu la Sra. Munar quan diu que les llistes úniques són a causa del centralisme dels partits de les Illes Balears; això demostra clarament que ella és d'un partit que no està present a Mallorca, Menorca i Eivissa i Formentera, perquè si fos així entendria que la realitat és molt diferent d'aquesta que ella ha plantejat aquí com a causa de les llistes úniques.

Jo vull dir que aquí tots hem donat opinions en tot moment, jo no puc dir que no hagi defensat el que el Sr. Alorda ha defensat avui aquí a un altre moment i ho he defensat de cor i ho crec, i el que passa és que el que avui aquí presentem és el resultat d'un consens, d'un acord, d'un punt intermedi de posicions, no tan sols de posicions entre partits sinó internes dins els partits. Perquè aquesta és la realitat, la realitat és que quinze anys d'Estatut d'Autonomia, quinze anys de diputats-consellers doncs han creat una ..., que jo crec que, la veritat és que els historiadors encara no han acabat d'escriure perquè es va introduir a l'Estatut del 83 aquesta coincidència de diputats i consellers, jo hi era en aquells moments i no sé molt bé perquè es va introduir, la veritat; no crec que es fes un gran raonament teòric per fer aquesta integració de diputats i consellers, però del que no hi ha dubte és que en aquest moment sí que hi ha organitzacions territorials, a Menorca i a Eivissa especialment, que consideren que això cohesiona la Comunitat Autònoma, el fet que els consellers insulars siguin diputats, o que almenys o siguin d'una manera important.

I per tant no es tracta, com deia el Sr. Grosske, que els consells insulars estan subordinats al Parlament, més bé el contrari, la filosofia originària és més bé la contrària: el Parlament està sotmès als consells insulars, aquesta és la realitat. El fet que el Parlament estigui format per consellers insulars a les decisions que el Parlament pren, relatives a les illes, el Parlament està sotmès als consells insulars. De totes maneres aquí venim a presentar una proposta, que és una proposta que, jo no sé com li diria, un podrà dir qualificatiu gruixuts per desqualificar-la, i jo, igual que en el seu dia es va dir que el sistema electoral és un sistema proporcional corregit, molt corregit, doncs jo diria que això és un sistema de llista única corregit; un sistema de llista única corregida, fins on? Fins al cinquanta per cent. Això és la flexibilitat que dóna aquesta solució i que efectivament el temps dirà si realment això és estable o si és una solució transitòria, si és una solució que la seva pròpia pràctica demostra que les Illes Balears estan suficientment cohesionades amb les seves institucions per no necessitar aquest, com a mínim, cinquanta per cent de diputats que formen part d'un consell insular.

Per una altra part, un tema molt important és el que planteja el Grup Nacionalista-PSM, quan proposa una alternativa a tot el mecanisme de transferència de competències als consells insulars; un mecanisme que suposa la dissolució, a un altre moment, però bé, tot és un paquet, de la Comissió Tècnica Interinsular i suposa, per tant, fer desaparèixer les lleis de transferències als consells insulars; i per tant són les lleis ordinàries de caràcter sectorial del Parlament de les Illes Balears les que estableixen en cada cas la divisió de les competències o el repartiment de les competències entre els consells insulars, el Govern de la Comunitat Autònoma i, en el seu cas, els municipis.

Jo crec que són dues coses complementàries, que realment totes les culpes que s'han intentat donar quan ha interessat, quan els consells insulars han viscut en estat de setge, això ha durat quinze anys l'estat de setge dels consells insulars, durant el qual no hi ha hagut competències o n'hi ha hagut molt poques, doncs s'ha interessat políticament carregar damunt la Comissió Tècnica Interinsular, com si la Comissió Tècnica Interinsular fos un òrgan que dificultàs la transferència de competències o la seva tramitació, quan la Comissió Tècnica Interinsular ha funcionat com Lope de Vega que *en veinticuatro horas de las musas al teatro*, no?, *en horas veinticuatro pasábamos de las musas al teatro*. Bé, doncs això, obres escrites en 24 hores. Aquí hem fet lleis en 24 hores a través de la Comissió Tècnica Interinsular, per tant, no ha estat mai un obstacle, perquè quan la majoria ha volgut la comissió tècnica ha funcionat i quan no ha volgut la comissió tècnica no s'ha reunit perquè no tenia iniciatives per dur endavant.

Per tant, realment aquí el que hi ha hagut és un problema de voluntat política. Jo no crec que aquest mecanisme sigui la causa de res, ha estat la falta de voluntat política la causa. I per tant si cercam altres mecanismes i no incidim damunt la voluntat política tornarem tenir un mecanisme que no funcionarà. Per tant, està molt bé el que proposa el Sr. Alorda, això és el que proposaven, no de forma exclusiva sinó de forma complementària, l'informe dels experts en què ens vàrem basar per fer la llei de consells insulars en el seu dia; per tant, jo crec que efectivament cap llei sectorial que aprovi aquest Parlament, totes haurien d'incorporar l'assignació de competències detallades a cada un dels nivells de l'Administració; però que simultàniament hi ha d'haver una Comissió Tècnica Interinsular, hi ha d'haver uns processos de transferència de competències, que més bé haurien d'haver funcionat al revés, hi hauria d'haver els qui amb molt poc temps haguessin transferit les competències de l'article 39, que s'hagués considerat que eren les que s'havien de transferir, i que, posteriorment ja, superada l'etapa transitòria, que per això la comissió tècnica està a una disposició transitòria novena i no està dins l'articulat, cosa que la pràctica demostra que hauria hagut d'estar dins l'articulat, si duim quinze anys i quasi no ha començat la feina no era transitòria la seva feina, era al llarg del temps i era intemporal. I simultàniament les lleis sectorials, ordenació del territori, acció social, etc., són les que han de dur aquesta assignació a cada un dels consells en cada moment, sobre competències que en molts casos són noves, son desglosables i que no tenen perquè suposar la transferència de recursos humans i materials que és el que caracteritza les competències de la Comissió Tècnica Interinsular.

Per altra part, hi ha una sèrie de propostes que no s'han defensat però que estan per votar sobre ampliacions de competències a l'article 39, del llistat de l'article 39. Jo crec que això és innecessari, l'article 39 és un article que a part d'un llistat, té un segon apartat absolutament obert, i per tant no hi ha cap necessitat de tocar-lo. I per tant, l'article 39 no és limitatiu, en absolut, de les poques transferències que tenen els consells insulars algunes no estan dins l'article 39, per tant algunes ja van més enllà del que el propi article 39 proposa i que han estat transferides darrerament. És més, crec que l'article 39 s'hauria de fer un esforç per tal que no canviàs de número a la nova reforma de l'Estatut, perquè després de tants d'anys de parlar de l'article 39 si ara resulta que per referir-nos a aquesta qüestió ens hem de referir al 40 o al 38, crec que ja sembla que aquest caràcter mític que té aquest article, aquest caràcter ja de pedra fundacional dels consells insulars doncs es perdrà. Per tant, si de qualche article n'hem de fer dos o de dos n'hem de fer un, crec que és necessari per tal que el 39 quedi allà on és, en el 39, i no es desplaci.

Bé, jo crec que amb aquestes qüestions està tot plantejat, el debat de la potestat reglamentària ho deixam per al debat següent, on hi ha les esmenes més importants, i per tant hi haurà oportunitat d'entrar àmpliament en aquesta qüestió. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per fixar la posició per part del Grup Parlamentari Popular, el Sr. Jaén té la paraula, per un temps de deu minuts.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Sr. Presidente, señoras y señores diputados. No voy a referirme a muchas cuestiones que el portavoz Sr. Triay aquí ha expuesto, que lo ha hecho con mejor claridad y precisión que yo pudiera hacerlo, por utilizar una terminología de *degà*, claridad y precisión en las enmiendas que se han expuesto aquí, y que yo, por tanto, renuncio a expresarme porque no voy a superar esta intervención porque creo que ha quedado clarísima. Sí al Sr. Triay le voy a enmendar al menos lo de Lope de Vega, que es: "Y más de ciento en horas veinticuatro pasaron de las musas al teatro". Por tanto, esto es una enmienda de adición, como desde la Mesa me soplan ahora mismo.

Paso por alto todas las cuestiones que hay y sí me referiré a otros aspectos que el Sr. Triay pues no ha entrado, yo creo que es bueno que la cámara haga estas cuestiones y las pueda debatir; y me refiero al Grupo Mixto, que aunque yo sé que son enmiendas que no pertenecen a Unión Mallorquina pero que pertenecen a la otra parte del Grupo Mixto, al Sr. Balanzat, al menos vienen firmadas por él, y claro se han defendido aquí, se han mantenido vivas y por tanto a ellas me tengo que referir. Yo creo que son enmiendas de buena fe, de buena fe, hechas desde el Grupo Mixto, pero con poca consistencia, la verdad, yo creo que esto tenemos que dejarlo aquí claro para que no se repita el error al menos. Se habla en una de las enmiendas en concreto de órganos desconcentrados, de listas abiertas y de competencias de coordinación, asesoramiento y promoción de mancomunidades, y la verdad es que la Constitución española, ya en su artículo 103, pues ya habla de cómo ha de ser la Administración, ha de ser eficaz, habla del principio de desconcentración, del principio de coordinación, etc., por tanto es una cosa que ya estamos obligados a eso; y además, la Ley 30/1992 es clara a este respecto de la desconcentración, que tiene, por cierto, un rancio sabor en España, porque ya las juntas de distrito en los ayuntamientos grandes pues eso es una desconcentración, es decir que esto tiene ya bastantes años, la Ley de bases de régimen local es del año 56, si el Sr. Alorda, 53; bueno, en el 53 ya contemplaba estas posibilidades de desconcentrar.

Listas abiertas, bueno, esto es un espíritu, ya, lo tengo que hacer constar en el Diario de Sesiones, que hay una enmienda que habla de listas abiertas y por tanto lo tenemos que decir: eso es realmente imposible. Es decir, la Ley orgánica del régimen electoral general fija un sistema proporcional y el sistema proporcional es un sistema de una lista cerrada, donde se adjudican los escaños en función de la Ley de Hont, y por tanto no hay más vuelta de hoja.

Y luego el tema de mancomunidades; pues también, el propio régimen local, todo lo que hay afecto al régimen local pues ya dice que los consejos insulares, además de tener competencias en asesoramiento técnico, en coordinación, etc., pues también pueden promover mancomunidades. Es decir, son enmiendas que tampoco tienen, en fin, el alcance para entrar más en ello. Sí hay una que yo ya, bueno, pues voy a decir que tampoco la podemos apoyar, como ya había anunciado, que es la que hace referencia al *Síndic de Greuges*, donde se transfiere el control democrático al *Síndic de Greuges*, que *tampoco es normal*; el *Síndic de Greuges* tiene unas funciones limitadas a lo que el Título I de la Constitución ya hace, defensa de los derechos y libertades, el Título I y otras cuestiones de investigación de la Administración, pero no el control democrático porque eso no es función del *Síndic de Greuges*.

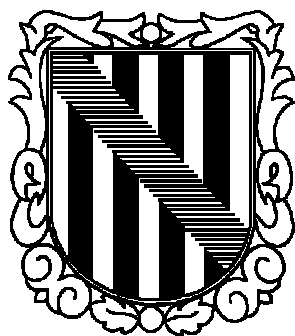
Y claro, del artículo 39, de las leyes sectoriales, pues también el Sr. Triay se ha referido a ellas, yo paso por encima, pero sí me voy a detener en la potestad reglamentaria, que también he iniciado antes un avance en la otra intervención, y no voy a decir mucha cosa más nueva porque la postura es conocida. La Ley de consejos insulares ya especifica a quien le corresponde la potestad reglamentaria, le corresponde al Gobierno con carácter general, ¿verdad?; y luego el Estatuto dice que esto, esta potestad reglamentaria se puede atribuir a los consejos insulares en función de la transferencia de competencias en casos determinados. Ustedes invierten el término, no sé si es Izquierda Unida exactamente la enmienda que lo hace; y entonces con carácter general creo que sí, se atribuye a los consejos insulares salvo lo que disponga la ley. Bien pues queremos mantener el Estatuto en su actual redacción, el artículo 46, y mantener todo eso en ese aspecto, porque tampoco se puede decir que los consejos insulares no tienen capacidad de autoorganización, la tienen, la potestad organizativa la tienen, lo que no tienen es la potestad reglamentaria ejecutiva, salvo que la ley lo disponga. Y por tanto nosotros, pues en cada transferencia, cuando venga, aunque ya sabemos que es discutible la Comisión Técnica Interinsular, su funcionamiento y todo esto, les tengo que decir que nosotros, a final de esa legislatura, vamos a cumplir los compromisos que nuestro programa electoral había fijado; vamos a transferir las competencias que allí se decían. Que ustedes tienen otra visión, pues seguramente sí, pero nosotros vamos a cumplir ese compromiso.

Y dicho esto, Sr. Presidente, yo le rogaría, al menos que no he tenido facultad como portavoz único de mi grupo en el tema éste, que se estableciese un descanso, aunque fuese mínimo, para que pudiésemos hacer algún respiro en el Saló de Pasos Perdidos, si lo considera oportuno. Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENTE:

Acabat el debat número 5, aquesta Presidència volia informar que tenia previst, una volta conclòs el debat número 6, suspendre la sessió per un temps de mitja hora, per reordenar totes les votacions; perquè si hem de fer el sistema que hem fet avui dematí he notat que era un poc complicat; no obstant, no tenc cap inconvenient en suspendre ara la sessió durant cinc minuts, i almenys poder-me veure durant aquests cinc minuts, sobretot amb vostè, Sr. Triay, pel tema de les votacions, que no té res a veure amb el que han fet avui dematí perquè era un tipus de debat amb el que hi ha ara, que sí vénen agrupades totes les esmenes, iguals que els vots particulars; per no fer-nos un embull i votar coses dues vegades.

Se suspèn la sessió per cinc minuts.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	2.000 pessetes.
Sis mesos	1.000 pessetes.
Tres mesos	500 pessetes.
Preu de l'exemplar	100 pessetes.

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 16
PALMA DE MALLORCA

Imp. Parlament de les Illes Balears. Palma